

കഥകളി

ജൂലൈ '97
വിതരണ രൂ.5

தாமரை சந்தா விபரம்

தனிப்பிரதி	ரூ. 5
ஆண்டுச்சந்தா	ரூ. 60
வெளிநாடு (இந்திய ரூபாயில்)	
தனியிதழ்	ரூ. 25
ஆண்டுச்சந்தா	ரூ. 300
ஆயுள் சந்தா	ரூ. 5000

வினாம்பரக் கட்டணம்

பின் அட்டை (பல வண்ணத்தில்)	ரூ. 6,000
பின் அட்டை	ரூ. 5,000
உள் அட்டை	ரூ. 2,000
ஒரு பக்கம்	ரூ. 1,000

'தாமரை'

"பாலன் இல்லம்"

19, செவாலியே சிவாஜி

கணேசன் சாலை,

தி.நகர், சென்னை-600 017.

(தொலைபேசி.4347689)

தாமரை

மலர்: 38, இதழ்: 11
ஜூலை '97

நிறுவக ஆசிரியர்:
ப.ஜீவானந்தம்

ஆசிரியர்:
ப.மாணிக்கம்

பொறுப்பாசிரியர்:
சி.மகேந்திரன்

ஜனசக்தி அச்சகம், 161-பிர
காசம் சாலை, சென்னை-108 என்ற
முகவரியிலிருந்து அச்சிட்டு வெளி
யிடுபவர்: எஸ்.எஸ்.தியாகராஜன்

தொடர்பு முகவரி:

தாமரை

19, செவாலியே சிவாஜி
கணேசன் சாலை,
தி.நகர், சென்னை-17.
தொ.பே.434 7689

கட்டுரை

கா.சிவத்தம்பி
அருண்மொழி
பூங்கணியன்

கதை

பிரபஞ்சன்
பா.செயப்பிரகாசம்

கவிதை

அறிவுமதி
டி.பி.சீதா

விமர்சனம்

அ.சிவக்கண்ணன்
எஸ்.தோதாதரி
கவிதாபாரதி

மொழிபெயர்ப்பு

சித்ராபெங்கி

ஓவியம்

தட்சிணாமூர்த்தி
ப்ராஸ்டிகி மருது
போஸ் மருது

முகப்பு

தேவதை படத்தில் நாசர்
நிழற்படம்: ப்ராஸ்டிகி மருது

சாதியிடம்

பேசுகிறது

வர்க்கம்

அறிவுமதி

நான்

இயக்கம்

நீ

கும்பல்

□

நான்

போர்

நீ

கலவரம்

□

நான் காயம்

நீ

சிரங்கு

□

நான்

நாய்

நீ ஓநாய்

□

நான்

அடுப்புக்கான

நெருப்பு

நீ

குடிசைக்கான

நீ

நான்

கறுப்புக்கான

சிவப்பு

நீ

சிவப்புக்கான

பிழைப்பு

□

நீ

எரிவதற்குச்

சம்மதமெனில்

என்னை

உரசிக் .

கொள்!

நமது இலக்கியப் பண்பாட்டிற் கம்பன்

இன்று கம்பனைத் தளமாகக் கொண்டு சமூக வியாபகம் பெறுவதும், சமூக வியாபகத்துக்குக் கம்பனை ஒரு வலுவான புணையாகக் கொள்வதும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்தில் காணப்படும் ஒரு சமூக இலக்கிய முறைமையாகும். முருகப்பா முதல் சா.கணேசன் வரை, ஜஸ்டிஸ் மகராஜன் முதல் ஜஸ்டிஸ் இஸ்மாயில் வரை, ஜீவானந்தம் முதல் கருத்திருமன் வரை பலரை இச்செல்நெறிக்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். காரைக்குடி, சென்னை, கோவை முதலான இடங்களிலுள்ள கம்பன் கழக முக்கியஸ்தர்களின் சமூகப் பின்புலங்களை நோக்கும் பொழுது இவ்வுண்மை புலனாகும். நிச்சயமாகக் கம்பரனாரிடம் பெருமையுடைத்து இந்தப் பெருமை தமிழ் இலக்கியப் பண்பாட்டில் அவன் பெறும் இடத்தின் வழியாக வருவதாகும்.

கம்பனை தமிழின் மிகச் சிறந்த கவிஞனாக, இளங்கோ முதல் காணப்படும் தொடர் நிலைச் செய்யுட் பாரம்பரியத்தின் இலக்கியக் கொடுமுடியாகக் கொள்ளும் மரபு உண்டு. இந்திய மொழி இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆழமான அறிவும், நெருங்கிய பரிச்சயமுமுடைய ஜோர்ஜ் ஹாற்றும் ஹைன்ஸ் ஹைல்பிற்சும், கம்பன் இந்தியாவின் மிகச் சிறந்த கவிஞனாக எண்ணப்படத்தக்கவன் என்பர். அதாவது தமிழ் இலக்கியத்தின்

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

கவிதை வள ஆழத்துக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைபவன் எனப் போற்றப்படுபவன். அவன் நமது இலக்கியப் பண்பாட்டிற் பெறும் முக்கியத்துவம் மிகப் பெரியதாகும்.

இக்கட்டத்தில் 'இலக்கியப்பண்பாடு' என்பது யாது என்பது பற்றிய தெளிவு இருத்தல் அவசியமாகும்.

"இலக்கியம் தொடர்பாக நம் மிடையே நிலவுகின்ற நம்பிக்கைகள், நடைமுறைகள், பெறுமானங்கள் ஆகியவற்றின் தொகுதிதான் இலக்கியப் பண்பாடு (Literary culture). நமது சமூகத்தின் பல்வேறு சமூக மட்டங்களிலும் இலக்கியம் தொழிற்படுகின்ற முறைமை, யார், எவற்றை, எப்படிச் சொல்கிறார்கள், இவற்றின் நுகர்வு எவ்வாறு நிகழ்கிறது. இந்த இலக்கிய முயற்சிகள், தொழிற்பாடுகள் எத்தகைய கருத்துநிலைத் தேவைகளை நிறைவேற்றுகின்றன முதலியனவற்றை அறிதல் இலக்கியப் பண்பாட்டு ஆய்வினுள் வரும்.

இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது இலக்கியத்தைச் சமூக பண்பாட்டு நடைமுறையாகக் காணும் தெளிவு ஏற்படும். இந்தத் தெளிவு ஏற்படும் பொழுது, எமது இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் / நிகழ்வுகளின் தன்மைகளும் முக்கியத்துவமும் புலனாகும்.

II

கம்பன் பற்றிய இத்தகைய ஒரு பார்வை, வையாபுரிப்பிள்ளையின் கட்டுரையொன்றில் உள்ளது. 'கம்பனைக் கற்கும் நெறிகள்' என்ற தலைப்புள்ள அக்கட்டுரை, அவரது 'கம்பன் காவியம்' கட்டுரைத் தொகுதியிலுள்ளது (தமிழர் பண்பாடு கம்பன் காவியம் - பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை நூற்களஞ்சியம் - ஐந்தாம் தொகுதி - சென்னை 1993). அக்கட்டுரையில் அவர் முன்று பிரதான கற்கை முறைகளை இனங் கண்டு, அவை ஒவ்வொன்றின் கீழும் சில உப பிரிவுகளைக் கண்டார்.

மரபு நிலை அணுகுமுறைகள்

காலேக்ஷப முறை
பண்டித முறை
தர்க்க முறை
அலங்கார முறை
(பிரசங்க முறை)

நவீன அணுகுமுறைகள் -

ஆராச்ச்சி
ஜாதிச் சூழ்ச்சி முறை
பொய் மெய்
தத்துவார்த்த முறை

இலக்கிய நய முறை -

சித்திரமுறை
ரஸிக முறை
உளநூல் முறை
பொருள்கோள் முறை.

வையாபுரிப்பிள்ளை இந்த வெவ்வேறு முறைமைகளை எடுத்துக்கூறியுள்ள முறைமையில், ஒன்றுக்குள் மற்றது வரல், போன்ற சில இயல்புகளை காணலாம். ஆனால் இன்று நாம் முற்றிலும் புலமை நிலைப்பட்ட ஓர் அணுகுநெறியின் கம்பன் பயிலப்படுவதற்கு காணப்படும் பல்வேறு போக்குகளையும் அவற்றின் இலக்கிய - சமூக - அரசியல் - கருத்துநிலை முக்கியத்துவங்களையும் சற்று வெளிப்படையாகவே எடுத்து நோக்கலாம்.

கம்பன் கற்கப்படும் / பிரசித்தப் படுத்தப்படும் முறைமைகளை ஆராய்கின்ற பொழுது, வரன்முறையான வகைப்படுத்தலிலும் பார்க்க அணுகு முறை மட்டங்கள் (levels of approach) எனக் கொள்வது பொருத்தமானதாக விருக்கும். ஏனெனில் வகைப்படுத்தும் பொழுது, பண்பு ஊடாட்டங்கள் (ஒன்றின் தன்மை இன்னொன்றிலும் காணப்படுதல்) சிக்கலைத் தரலாம். மட்டங்கள் (level) எனும் பொழுது ஓர் அணுகுமுறை நெகிழ்ச்சி உண்டு.

முதல் மட்டத்தில் எடுத்துக் கூறப்படத்தக்கது அதன் கரணநிலை முக்கியத்துவமாகும். வைஷ்ணவர்களிடையே இராமாயணத்துக்கு ஒரு மதநிலை முக்கியத்துவம் உண்டு. அதாவது வைணவர்கள் இராமாயணத்தைத்

தமது 'பாராயண' நூலாகக் கொள்பவர். அந்த அணுகுமுறையில், பக்தருக்கு ஏற்பட்டுள்ள வாழ்க்கைச் சிக்கலின் தன்மைக்கேற்ப, அந்தச் சிக்கலுக்குச் சமமானதாகவுள்ள இராமாயணக் கதைக் கூட்டத்தினை இனங் கண்டு (சீதைசிறையிருப்பது போன்றோ, அல்லது சடாயு துன்பப்படுவது போன்றோ இந்தப் பக்தரும் ஒரு சிரம தசையிலிருத்தல்) அந்தக் கூட்டத்தின் தாக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதற்காகக் குறிப்பிட்ட பகுதியினை மீள வாசித்தல்/படித்தல் இதன் நடைமுறையாம். இத்தகைய கம்பராமாயணப் பாராயண நூல்களை லிட்டில் ஃபிளவர் கம்பெனி வெளியிட்டுள்ளது. அந்த மட்டத்தில் அது சைவர்கள் பெரிய புராணத்தையோ, கத்தர் அலங்காரத்தையோ பயன்படுத்துகின்றது போன்ற ஒரு பயன்பாடாகும். அந்நிலையில் அது ஒரு இலக்கிய பாடமாக (literary text)ப் போற்றப்படுவதிலும் பார்க்க வழிபாட்டு வாசகமாக (பாடமாக) (liturgical text)ப் போற்றப்படுகின்றது. வடமொழி தெரிந்தோர் வால்மீகியின் சுலோகங்களையும் தமிழ்மொழி தெரிந்தோர் கம்பனது இராமாயணச் செய்யுள்களையும் இடம் நோக்கிப் பாடும் மரபு உண்டு.

இதற்கு அடுத்த பயில்வு மட்டமாகக் கொள்ளத்தக்கது "ரஸிக" முறையாகும். இந்த முறைமையின் அடிப்படை

எடுகோளாக அமைவது, கம்பனின் கவிதா மேதாவிலாசம் பற்றிய எண்ணக்கருவாகும். அந்த நுணுக்கங்களை நாமாகத் தேடியறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது இந்தப்பயில் முறையின் இலக்காகும். சமயச்சார்பற்ற இலக்கிய நயப்பு முறைமையில் இது பிரதானப்படுகின்றதெனினும், உண்மையில் மதநிலையில் (அதாவது மக்களின் நம்பிக்கை நிலையில்) சத்தாகாலேட்ச மரபு முறைமையாகும். இதனைத் தான் க.நா.சு. கதை கேட்கும் முறைமை என்றார்.

இந்த ரசனை மரபு, வர்க்க இயல்புகள் காரணமாக, ரசனையைத் தன்னுள் முடிந்த முடிபாகக் கொள்கின்ற ஒரு கூட்டத்தினர் மட்டத்திற் பெருமதிப்புப் பெற்றது. டி.கே. சிதம்பர நாத முதலியாரை இந்த ரசிகமரபின் மிகச் சிறந்த உதாரணமாகக் கொள்வார்கள். மேனாட்டாட்சி முறை/அதிகார முறை தந்த வாய்ப்பான பதவிகளிலிருந்தவர்களைப் பெரும்பான்மை கொண்டிருந்த ரசனை மரபில், ஓரளவு, மிக்க நாசுக்கான முறையில் ஆங்கிலப் பண்பாட்டு எதிர்ப்புவாதமும் இருந்தது “எந்த இங்கிலீஷ் புலவனால் இப்படிக்கம்பன் போல எடுத்துச் சொல்ல முடியும்” என்ற தொனிப்பட்ட ரசனை அதற்குள் தொக்கிநின்றது.

கதாகாலேட்ச மரபும் அதன் மத்தியதர வர்க்க வெளிப்பாடான

ரசனை மரபும் இந்தப் பண்பாட்டின் வேர்களிலிருந்து வருபவையே. இராமாயணம், மகாபாரதத்தை இதிகாசங்களாகக் கொள்கின்ற (இவ்வாறு நிகழ்ந்தது- இதிறாச) மரபினுள் வேர்கொண்டவையே. ஆனால் இந்த இலக்கிய ரசனை இந்த இதிகாசத்துடன் மாத்திரம் நின்று விடாமல் மற்றைய கவிச்சுவையுள்ள தமிழிலக்கியங்களையும் (கலிங்கத்துப் பரணி, முத்தொள்ளாயிரம்) தன்னுள்ளடக்கிற்று.

இந்த இரசனை மரபின் சமூக முக்கியத்துவம் காரணமாக, இந்த இரசனைக் குழுக்கள் சில பாரம்பரிய தமிழறிஞர்களுக்கும், ஆங்கில- தமிழ் ஒப்பியலறிவுள்ள அறிஞர்களுக்கும் இடம் கொடுக்கும் நுகர்வு மட்டமாகவும், விளங்கிற்று. (வித்துவான் சண்முகசுந்தரம், அ.சீனிவாச ராகவன், எஸ்.இராமகிருஷ்ணன் போன்றோர்.) இதனால் இலக்கியச்சுவையுள்ள நூல்களை வரன்முறையாகக் கற்றோரும் இந்த வட்டத்தினுள் இடம் பெற்றனர். இத்தகைய ஓர் ஊடாட்டம். இந்த ரசனை மரபுக்கு ஒரு சமூக-இலக்கிய வலிமையை வழங்கிற்று.

கம்பராமாயணம் பற்றிய இன்னொரு பயில்வு மட்டம் அரசியற் சார்புடையதாகும். இதனை ஓரளவுக்கு இருதருவப்படுத்திப் பார்க்கலாம். ஒரு முனையில்,

ஆரிய-திராவிடக்கருத்து நிலை ஊக்குவித்த வாசிப்பு வழி வந்த வட மொழி இதிகாச குறிப்பாக- இராமாயண -கண்டனமாகும். இந்தக் கருத்து நிலை இராமாயணக்கதையை, வடஆரியர் தென் திராவிடரை அடக்கிய கதையாகவே கண்டது. அந்த நோக்கு அதற்குரிய இன்னொரு அரசியற் பரிமாணமான “பிராமண எதிர்ப்பு”க் கோஷமாக மாறிற்று. இராமாயணம் தமிழருக்கெதிராக நடந்த ஒரு சூழ்ச்சி என்ற கருத்து முன் வைக்கப்பட்டது. சோம சுந்தரபாரதி போன்ற பல அறிஞர்கள் கம்பராமாயணத்தை இவ்வாறு நோக்கினர். (1959 இல் இக்கட்டுரையாசிரியர் சோம சுந்தரபாரதியார் அவர்களை அவரது இல்லத்திற் சந்தித்து உரையாடிய பொழுது அவர், கம்பன் தமிழின் சிறந்த புலவனெனினும், அவன் ஆரியச்சூழ்ச்சிக்கு அகப்பட்டு போனவன் என்ற கருத்தையே கூறினார். பாரதியார் பற்றி அவர் கூறியவையும் சுவாரசியமானவையாகும்.)

தனித்தமிழ் வாதத்துடன் கிளம்பிய இந்த நோக்கின் அரசியல் மயப்பாடுதான், எம்.ஆர். ராதா நடித்த (திருவாரூர் தங்கராசு எழுதிய) கீமாயணமும், அண்ணாதுரை எழுதிய கம்பரசமும்).

இராமாயணத்தையும், கம்பராமாயணத்தையும் திராவிடகழக, திராவிட முன்னேற்றக்

கழகங்களுக்கான அரசியல் தேவைகளுக்காக, “அரசியல் மயப்படுத்திய பொழுது”, மறுமுனையில் இந்த இலக்கிய அரசியல் மயப்பாட்டை எதிர்த்த அரசியற் கொள்கையினர் (பொதுவுடைமை இயக்கவாதிகள்) கம்பராமாயணத்தின் இந்தியப் பொதுமையையும், கம்பனது இடதுசாரித் தன்மையையும் வற்புறுத்தினர். ஜீவானந்தம் இந்தப் போக்கிற்கான நல்ல உதாரணமாவார் இந்த வழியாகவே எஸ்.இராமகிருஷ்ணன் (எஸ்.ஆர்.கே.-பின்னர் கம்பனும் மீட்டனும் எழுதியவர்) கம்பனது சிறப்பை எடுத்துப் பேசுபவர் ஆகிறார். திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்ற தொ.மு.சி.ரகுநாதனின் கம்பஈடுபாட்டையும் இந்தப் பின்புலத்திலேயே பார்க்க வேண்டும். ரகுநாதனின் “கம்பன் என்காதலன்” எனும் கவிதை மிகச்சிறந்த ஒரு கவிதையாகும். எழுத்துத்துறையில் ஆரம்பகாலத்தில் இவரது “இரட்டையராக” விளங்கிய கு.அழகிரிசாமியும், இந்த வழியாகவே கம்பஈடுபாட்டில் இறங்கினார். பின்னர் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் பற்றிய ஒரு சிறந்த நாடகத்தையும், அதற்குமேல் இராமாயணப் பதிப்பு ஒன்றையும் தந்தார் (அழகிரிசாமியின் கம்பராமாயணப் பதிப்பின் அட்டை தி.மு.க. வின் கொடிவண்ணங்களான கறுப்பு-சிவப்பில்

அமைந்திருந்தது.)

இவ்வாறு கம்பன் பற்றிய திராவிட அரசியல் நோக்கினை எதிர்த்தோர் சில வேளைகளில் ர ச னை க் கு மு லி ன ரு ட ன் சேர்ந்தும், சில வேளைகளில் தனியே ஆராய்ச்சி நிலையில் நின்றுத் தொழிற்பட்டனர்.

கம்பராமாயணத்தை பிராமண எதிர்ப்பு அரசியலுடன் பார்க்கும் நோக்கு வெற்றி பெறவில்லை என்றே கூற வேண்டும். கம்பராமாயணத்தின் சிறப்புக்களைப் பரப்பும் பணியில் ஈடுபட்டவர்களுள்ளே பிராமணர்களும் உள்ளனர். ஆனால் கணிசமானவர்கள் செட்டி நாட்டவர்கள் என்பது ஒரு முக்கியமான சமூக பண்பாட்டு உண்மையாகும். நாட்டரசன் கோட்டையோடு கம்பனுக்கிருந்த உறவு மிக முக்கியமான வகையில் வலியுறுத்தப்பட்டது. காரைக்குடி கம்பன் சமூகத் தோற்றம் முதல் (சா.கணேசன்) சென்னைக் கம்பன் கழகம், யாழ்ப்பாண கம்பன் கழகம் (அலுவலாளர்கள் பட்டியலைப் பார்க்க) வரை, கம்பனின் "நிறுவன மயப்பாட்டில்" ஒரு சமூக அரசியல் ஊடுபாவாக ஒரு வதை அவதானிக்கலாம். திருக்குறள் அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டுள்ள முறைமைக்கும் கம்பராமாயணம் அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டுள்ள முறைமைக்குமுள்ள வேறுபாடுகளை உய்த்தறிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

எனவே தான் கம்பன் நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்ட "மட்டம்" (Levels of institutionalization) மிக முக்கியமான ஒன்றாகும்.

இவ்வாறு கம்பன் நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்ட பொழுது, கம்பனது புகழ் மதச்சார்பற்ற நிலையில் பரப்பப்படுவதற்கா ((Secular publicization) கப்பல சுவாரசியமான நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறத் தொடங்கின பட்டிமன்றம், வழக்காடு மன்றம், சுழல்வாதம் எனப் பல்வேறு "மகிழ்வளிப்பு" முறைமைகள் புகுத்தப்பட்டன; பரப்பப்பட்டன.

கம்பன் பற்றிய ஆய்வுமட்ட அணுகுமுறையை இவற்றிலேயும், இவற்றிலிருந்து வேறுபட்டும் காணலாம். கம்பன் பற்றிய ஆய்வுக்கண்ணோட்டங்கள் மேற்சொன்ன பார்வை மட்டங்களாலே தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளன எனினும், கம்பன் பற்றிய சில ஆய்வுகள் இவற்றிற்கு அப்பாலானவையாகவும் இருந்து வந்துள்ளன. குறிப்பாக கம்பனுக்கான சுத்தப்பதிப்பு முயற்சிகள் மிகச்சிறிய ஆய்வு நிலையிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதை நாம் மறந்து விடலாகாது. இந்தத் துறையில் வையாபுரிபிள்ளையின் பங்கு மிகக் கணிசமானதாகும்.

கம்பன் பற்றிய ஆய்வு மட்டத் தொழிற்பாடுகளிலும் கூடச் சில

செல்நெறி வேறுபாடுகளை அவ தானிக்கலாம்.

கம்பனது இலக்கியச் சிறப்பை மிகச் செம்மையான முறைமையில் வெளிக் கொணர்ந்த ஒப்பியல், விமர்சனவியல் ஆய்வுகளில் முக்கியம் பெறுவோரை ஒரு புறமாகவும் (வ.வே.சு.ஐயர், எஸ். ஆர்.கே. முத்துசிவன், சீனிவாச ராகவன், பி.நீ.ஆசார்யா, நாமக்கல் கவிஞர்) கால, பாட (Text) ஆராய்ச்சியாளர்களை ஒரு புறமாகவும் (வையாபுரிப் பிள்ளை, ராகவையங்கார், தெ.பொ.மீ. அ.ச.ஞானசம்பந்தன்) வைத்து நோக்கலாம். ஆனால் சற்று முன்னர் கூறியபடி, இவர்களுக்கும் இரசனை முறையாளர்களுக்கும் ஒரு தொடர்பு இருந்தது.

இக்கட்டத்தில் தி.மு.க.வின் கருத்து நிலைத் தாக்கங்களின் பின்னர் இதுகாசங்களுக்குப் புத்தியிரும், மக்கள் நிலை ஆர்வமும் ஏற்படுத்திய ராஜாஜியின் பங்கினை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. வியாசர் விருந்து, சக்கர வர்த்தித் திருமகள் என்னும் நூல்களின் வெளியீட்டு வரலாறும் விற்பனை வரலாறும் முக்கியமானவை.

ஆங்கிலத்தில் வந்த கம்பன் ஆய்வுகள், கம்பன் பற்றிய தமிழ் நிலைக் கருத்தாடலில் (Discourse) அதிக முக்கியத்துவம் பெறாது போயுள்ளமை ஒரு முக்கிய அம்ச

மாகும். உண்மையில் இத்துறையில் முன்னோடி முயற்சிகள் செய்தவர்கள் இருவராவர் - ஒருவர் வ.வே.சு. ஐயர் இவரது கம்பராமாயணம் பற்றிய ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் தில்லித் தமிழ்ச்சங்கத்தால் 1950ல் Kambaramayanam-A Study என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. (இவ் விடயம் சம்பந்தமாக பெ.சு.மணி அவர்கள் அண்மையில் வ.வே.சு.ஐயரும் கம்பராமாயண ஆராய்ச்சியும் என்பது பற்றி அரிய நூல் ஒன்றினை வெளியிட்டுள்ளார். இன்னொருவர் kamban and his Art என்று எழுதிய சி.பி. வெங்கடராமையர் ஆவர் (1926). இது கம்பன் பற்றி ஆங்கிலத்தில் வந்துள்ள மிக முக்கியமான நூல்களுள் ஒன்றாகும்.

கம்பராமாயணத்துக்கான ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்களுள் மிக உன்னதமானதாக அமைந்துள்ளது ஹர்ற்றும் (Hart) ஹைஃபிட்சுமி (Heifit) தந்துள்ள ஆரணிய காண்ட மொழிபெயர்ப்பாகும். The Forest Book of Kamba Ramayanam என்பது இதன் பெயர் (1988 கலிபோர்னியப் பல்கலைக் கழகம்)

இப்பின்புலத்திற் தான் ஈழத்திற் கம்பன் பயில்வு பற்றி நோக்குவதும் பலன்தரும்.

ஆறுமுக நாவலரைப் பொறுத்த வரையில் அவர் தமிழ்ப்

புலமை பற்றிப் பேசும் பொழுது “தமிழ் கற்கப்படுஞ் சைவசமய கள்...” என்று தொடங்கி, அக் கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதியில் “வைணவ சமயிகள் மேற் கூறப்பட்டனவற்றுள் சமய நூல்களொழிந்து ஒழிந்தவற்றையும் தங்கள் சுயசித் தாந்தங்களையும் கற்றறிந்து அவைகளின் விதித்தபடி ஒழுக்கு” என்று கூறுகிறாரே தவிர, தாம் தரும் நூற்பட்டியலிற் கம்பராமாயணத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ள வில்லை.

அவர் அவ்வாறு சேர்க்க வில்லையெனினும், அவர் காலத்திலேயே அவர் மருகர் வித்து வசிரோன்மணி பொன்னம்பல பிள்ளை கம்பராமாயணப் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தினார் என்பதும், அப்பிரசங்கங்கள் பெரிதும் போற்றப்பட்டனவென்றும் அறிகின்றோம்.

கம்பராமாயணப் பதிப்புக்களில் முக்கியமான இரண்டு பதிப்புக்கள் (பாலகாண்டம்-கனகசுந்தரம் பிள்ளை, குமார சாமிப்புலவர் பதிப்பு) ஈழத்தவர்களால் செய்யப்பட்டனவென்பதை வையாபுரி பிள்ளை கம்பன் காவியத்திற் குறிப்பிடுகிறார். கம்பராமாயணச்சுருக்கப் பதிப்புக்களுள் அ.சே.சுந்தரராஜன் பதிப்பு முக்கியமானதாகும்.

நாவலர் இராமாயணத்தை தெத்து கூறவில்லையெனினும், நாவலர் பரம்பரையின் தலை

சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கிய பண்டிதமணி சி.கணபதி பிள்ளை கம்பனின் மிக உன்னதமான ரசிகர்களில் ஒருவராக விளங்கினார். கம்பராமாயணக் காட்சிகள் என்ற அவரது கட்டுரைத் தொகுப்பு மிகப்பிரசித்தமானது. இன்னொரு ஆசிரியக் கலாசாலை விரிவுரையாளரான பண்டிதர் பொன்.கிருஷ்ண பிள்ளையும் கம்பனைத் தமிழாசிரிய உலகுக்கு ரசனையுணர்வுடன் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

கம்பன் பற்றிய ஈழத்தவர் நூல்களுள், கி.லெட்சுமணனின் கம்பனது கதாபாத்திரங்கள் சிறப்புள்ள ஒன்றாகும். கம்பனைப்பற்றி இலக்கியக் கட்டுரை எழுதுவோருள் இன்று அகளங்கள் எடுத்துக்கூறப்படத்தக்கவர்.

நிறுவன ரீதியாகப் பார்க்கும் பொழுது 1960களில் யாழ்ப்பாணத்தில் கம்பன் கழகம் என்ற ஓர் இலக்கிய நிறுவனம் கம்பன் விழாக்கள் நடத்தி வந்தது. வித்துவான் ச.சொக்கலிங்கம் அதன் செயலாளர்களுள் ஒருவராக யிருந்தார்.

1980ல், இ.ஜெயராஜ், திருச்சிப் பேராசிரியர் இரா.இராதா கிருஷ்ணன் வழி வந்த இலக்கிய உந்துதல் மூலம் அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகத்தை 1980ல் நிறுவினார்.

□

பகை

குளித்து முடித்து, கண்ணாடி முன் நின்று தலை சீவும் போது எனக்குத் தெரிந்தது.

என் முகம் மாறிப் போய்விட்டது. வாஸ்தவம்தான். அதற்காகக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்க முடியாது. பட்டணம் வந்தாயிற்று. எங்கு கெட்டால்தான் என்ன, கிளம்பவேண்டும். ஏழு மணிபஸ் வந்தது. நான் இல்லையென்றாலும் போய்விடும், அந்த பஸ்ஸைப் பிடித்துப் போய்தான், விதித்திருக்கும் பொய்களைப் பேசவேண்டும். வாயால் மட்டும் சிரிக்க வேண்டும். அங்கீகாரமான அயோக்கியத் தனங்களைச் செய்ய வேண்டும். என்முதலாளி இருபத்து ஏழாவது முறையாக ரசித்துக் கூறும் தன் வேட்டை அனுபவங்களை (ஒரு புலி-நிஜமான புலிதான்-அதுக்கும் அவருக்கும் பத்து அடி தூரம்தான். கூட வந்தவர்கள் அனைவரும் ஓடிவிட தான் மட்டும் அதை அஞ்சாமல் விழித்துப் பார்த்து சுட்டது, காயம்பட்டு அது ஓட அதை துரத்திச் சென்று சுட்டு விழ்த்தியது. செத்துப் போன அதன் தலையில் காலை வைத்துக் கொண்டு, எடுக்கப்பட்டு, வீட்டுக்கூடத்தில் யேசுநாதர் பக்கத்தில் தொங்க விட்டிருக்கும் நெகடிவ் சாட்சி) முதல் முறையாகக் கேட்பதுபோல, கண்களை விரித்து சுவாரஸ்யமாக ஒரு போலித்தனமான பயத்தோடு

பிரபஞ்சன்

கேட்டு விட்டு சாயங்காலம் ஆறு அடித்தால் அவர் உத்திரவு பெற்று, விடுதலையாகி சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்க வேண்டும்.

நான் வீதியில் இறங்கி நடக்கிறேன். திடீரென்று நான் மறந்திருந்தது என் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. என் வீட்டுக்கு கொஞ்ச தூரத்தில் மெயின் ரோடுக்கும் என் வீட்டுக்கும் இடைப்பட்ட தெருமுனையில் நேற்று ராத்திரி என்னைத் துரத்திய நாயைப்பற்றிய என் ஞாபகம் உசுப்பிக் கொண்டு மேலே வந்தது. துரதிருஷ்டவசமானது அது. வழக்கம் போல கடைசி பஸ்ஸைப் பிடித்து பிள்ளையார் கோவில் ஸ்டாப்பில் இறங்கினேன். தெரு திரும்பி நடந்தேன். எதிரில் இடையூறு இல்லாத வானத்தில் ஒரு முழுநிலா. சுற்றியுள்ள வீட்டுச் சுவர்கள், மரங்கள், புழுதி எல்லாம் அலுமினியம் பூசிக் கிடந்தன. சின்னக் குழந்தைகளின் விரல்களைப் போல ஈரம் கலந்த காற்று. வாழ்க்கையில் எப்போதாவது லயிக்கும் அற்புத ஊணங்கள். நான் லயித்து நிசபத்தத்தைக் கலைப்பது மாதிரி ஒரு நாசக்ரூல்,

‘உ...ர்...ர்...ர்...’

நான் திடுக்கிட்டு என் பக்க வாட்டில் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். புரட்டித் தள்ளப்பட்ட முனிசி பாலிட்டியின் குப்பைத் தொட்டி, குவிந்த குப்பை மேடு. அதன் மேல் மிகச் சௌகரியமாக

கால்களை நீட்டிப் போட்டு படுத்திருந்தது ஒரு செம்பழுப்பு நாய்-எந்த வினாடியிலும் அது பாயலாம் என்பது போல பயம் என் செருப்பில் தொடங்கி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே ஏறுவது எனக்குப் புரிகிறது. செருப்பைச் சத்தம் எழாமலும், என் தோள் பையை இடக்கையால் அணைத்துக் கொண்டும் மிக நிதானமாக நான் நடந்தேன். என் பார்வை நேரே பார்ப்பது போல போக்கு காட்டினாலும் என் வலக்கண்ணும், சகல புலன்களும், அந்தச் செம்பழுப்பு பிசாசின் மீதே பதித்திருந்தன.

‘லொள்-லொள்-’

அதன் குலைப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உயர் உயர் என் நடையின் வேகமும் கூடுதல். நான் என் பகைவனின் ஸ்தானத்தின் தன்மையை நிதானிக்கிறேன். அதுக்கும் எனக்கும் பத்தடி தூரம் இருந்தது. இந்த தூரத்தை தக்க வைத்துக் கொள்ள நான் பாடுபட வேண்டியிருந்தது. என் ஒவ்வொரு அடியிலும் வேகத்தை கூட்டி அதை அரை ஓட்டமாக விஸ்தரித்தேன். இதற்குள் ஒற்றைக் குரலாக ஒலித்த அதுக்கு பக்க பலமாய் பல குரல்கள் சேர்ந்து கொண்டன. பௌதீகமாக நாய்களைக் காணாவிடினும் குரல்கள் பலத்தன.

‘நம் பகைவனா-விடாதே-கடித்துக் குதறு அவனை

என்பதாக, ரோஷத்தோடு ஒலித்தன அக்குரல்கள். என் மயிர்க்கால்கள் சிலிர்த்தன. குபீரென்று ஓடினால் நாயும் ஓடி வரும் என்பது எனக்குப் புரிந்தது. சடாரென்று திரும்பி, 'ஹை-ஹை' என்று கையை வீசினேன். இந்த என் உத்தி பெருந்த பலனை உண்டாக்கவில்லை. அது ஒரு கணம் திகைத்து ஒரு அடி பின் வாங்கியது. இது தற்காலிகமாக உதவும் என்பதை உணர்ந்து அதை மீண்டும் மீண்டும் கடை பிடித்தேன். பின்வாங்கின அது மிகுந்த கோபத்தோடு என் மேல் பாய்ந்தது.

நான் ஓடத் தொடங்கினேன். அது விரட்டிக் கொண்டு ஓடி வந்தது. என் தோள் பையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டும் வலது கையால் சில்லறை கொட்டிவிடாதபடிக்கு சட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டும் ஓடினேன். என் பேண்ட்டையோ தொடைசதையையோ பலி தந்து விடக் கூடாது என்கிற உணர்வோடு ஓடினேன். என் பள்ளி நாட்களில் கூட அப்படி நான் ஓடி இருக்கவில்லை. சாப்பிட்டு அதிக நேரமாகவில்லையாதலால் வயிறு குலுங்கியது. 'லொங்கு-லொங்கு' என்று ஓடி வந்து, என் குறியாய் இருந்த என் வீட்டு வாசற்படிக்கு வந்து சேர்ந்ததும் தான் எனக்கு உயிர் மீண்டது. என் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட பிரதேசத்துக்கு வந்து விட்ட தைரியத்தில் திரும்பிப்

பார்த்தேன்.

நாயைக் காணோம்.

எனக்கு என் பிரதேசம் தெரிவது மாதிரி, அதுக்கு அதன் பிரதேசம் தெரிந்து இருந்தது. எனவே அது அத்துடன் நின்று இருக்கிறது. அல்லது, 'இன்று பிழைத்துப்போ!, நாளைக்கு வா! கவனித்துக் கொள்கிறேன்!' என்கிற இராம மனப்பான்மையாக இருக்கலாம். அல்லது 'தொலைந்து போ மனுஷப் பயலே!' என்கிற கருணையாக இருக்கலாம். இதில் இரண்டாவதே சாத்தியம் என்று என் உள்ளுணர்வு கூறியது.

இந்தக் கலக்கத்தில் படபட வென்று நான் கதவை தட்டி இருக்கிறேன். எப்போதும் மிக நிதானமாக எழுந்து விளக்கை போட்டு புரியாத மொழியில் பல சப்தங்களை எழுப்பிக் கொண்டு கதவைத் திறக்கும் என் சகா, திடுக்கிட்டு ஓடி வந்து கதவைத் திறந்தான்.

'என்ன? என்ன ஆச்சு, ஏன் கதவை இப்பிடிப் போட்டு உடைச்சிங்க-?'

'நாய்-துரத்திக்கிட்டு வந்துச்சு, அதான் ஓடி வந்தேன்.'

'நாயா-ஓகோ, அந்த சிவப்பு நாய்தானே! அது வெறிநாயாச்சே. பத்திரம், வெறி நாய் கடிச்சா தொப்புளைச் சுத்தி பதினாறு ஊசி போடுவாங்க-'

நான் அவன் முகத்தைக் கவனித்தேன். இதைச் சொல்லும் போது அவன் உள்மனத்தில் ஒரு சந்தோஷத்தோடு இதை சொல்வதாக எனக்குப்பட்டது. நான் இவனுக்கு என்ன தீங்கு இழைத்தேன் என்று யோசித்த படி, பாயைப் போட்டுக் கொண்டு படுத்தேன். நெஞ்சத் துடிப்பு நெடுநேரத்தில் நீடித்தது-

மறக்கவே கூடாது என்று மனசில் முடிச்சு போட்டு வைத்துக் கொள்வது மறந்து போகிறது. அனாவசியமானது கள் மனசைத் துருத்திக் கொண்டு எம்பி வரும். நாய் கூட தன் கோரைப் பற்கள் பிதுங்க வெறித்தனம் மிகுந்த கண்களோடு என்னை எட்டிப் பார்த்தது. கற்பனைதான். என் கண்கள் தூரத்தில் இருந்தே நாயின் பிரதேசத்தை ஆராய்ந்தன. உருட்டி விடப்பட்ட தொட்டி-குப்பை நாயைக் காணோம். அப்பா-ஒரு ஆறுதல். சின்ன அல்ப சந்தோஷம். நான் அருகில் நெருங்கும் போதுதான் அதன் தலை தெரிந்தது சாக்கடைக்குள் இருந்து. நான் வருவது தெரிந்தே வந்திருக்கிறது. எனக்கு முந்தைய இரவு நிகழ்ச்சிகள் ஞாபகம் வந்தன. அது குப்பையின் மீது ஏறி நின்று ஒரு கர்வம் பிடித்த ராஜகுமாரனைப் போல என்னை முறைத்துப் பார்த்தது. ஊகும். என்மேல் அதுக்குப் பகை இன்னும் போகவில்லை. நான் அதனோடு சினேகம் கொள்வதே

சரியானது. கண்கள் சிரிக்க புன்னகை செய்ந்தேன். தன் சிவந்த நாக்கைத் தொங்கவிட்டபடி எந்த உணர்வும் இல்லாமல் அது என்னைப் பார்த்தது. இன்னும் அதற்கு என் மேல் நம்பிக்கைப்படவில்லை. நான் என்ன பண்ணா.

'ச்சு-ச்சு' என்று வீட்டு நாயைக் கூப்பிடுவதுபோல கூப்பிட்டு வைத்தேன். கூப்பிட்டால் வீட்டு நாய்கள் வாலை ஆட்டும். இது, அழுத்தமாக கீழ்ஸ்தாயி சட்ஜமத்தில் 'ர்...ர்...ர்...' என்று முனகி, பஞ்சமத்தில் 'லொள்' என்றது.

இரவு நடந்த அந்த ஓட்டப் பந்தயம் மீண்டும் நடக்கும் என்று எதிர்பார்த்து நான் ஓடத்தயார் ஆனேன். அதுவோ சுபாவமாக நின்று மேற்கிலும் கிழக்கிலும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து யாதோ அவசரகாரியமாய் ஓடுவதுபோல ஓடியது. நான் உள்ளூர சந்தோஷத்தோடு அதன் ஓட்டத்தைக் கவனித்தேன், இப்போதைக்கு நான் தப்பினேன்.

அது மிகவும் ஓட்டமாக ஓடிப்போய் முனிசிபாலிட்டி விளக்கு கம்பத்தின் அருகில் நின்று நிதானித்து அதை முகர்ந்து பார்த்தது. அது வெறும் கம்பம் தான். ஒரு காலத்தில் அதில் 'பல்ப்' இருந்திருக்கும். அதன் அடையாளமாய் ஷேட் இருந்தது. நாய் தன் ஒரு காலைத்தூக்கி அந்த

மரத்தை அசிங்கப்படுத்தியது. இது அந்த கம்பத்துக்கு தேவை தான். விதிக்கப்பட்ட கடமையை அலட்சியப்படுத்தும் அக்கம்பம் இந்த மாதிரி மரியாதைகளுக்கு உரியது தான். நாய் பிறகு சுவாதீனமாக இடப்பக்கம் திரும்பி நேர்கிழக்காக மெல்ல ஓடிப்போய் ஒரு நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட மோட்டார் சைக்கிளில் மீதி அசிங்கத்தைப் பூர்த்தி செய்தது. அது உள்ளூர் போலீஸ் அதிகாரியுடையது. பிறகு முன்றாவது வீட்டன்டை சிடந்த ஒரு எச்சில் இலையில் போய் மூக்கை வைத்து முகர்ந்து பார்த்தது. இது ஆகாது என்பது போல சட்டென்று திரும்பி இப்படியும் அப்படியும் வேடிக்கை பார்த்தவாறு நடந்தது. புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு வந்த லாரி ஒன்றுக்கு வழி விடுவதற்காக ஓரம் சென்ற நான், நடந்தேன்.

இன்றுதான் அதை முழுதாகப் பார்க்க நேர்ந்தது. உடம்பெல்லாம் காயமும் பற்றை பற்றையாக சொறியுமாக இருந்தது அது.

வாலின் பல இடங்களில் மயிர் இல்லாமல் வெள்ளைத் தோல் தெரிந்தது. வயிறு ஓட்டிப்போய் எலும்புகள் தெரிய இருந்தது. எல்லாவற்றையும் மீறி அதன் கண்களில் வெறி தெரிந்தது. கண்ணில்பட்ட அனைத்தையும் கடித்துக் குதறி எறிந்து விட அது தீர்மானித்து இருந்தது போலும்...

பிள்ளையார் கோவில் பஸ் ஸ்டாப்பில் இந்த நேரத்தில் கும்பல் இருக்காது. பிரயாணிகளுக்கு நழில் தர ஏதோ ஒரு பேங்க் குடை கட்டி விட்டிருந்தது. மறக்காமல் பேங்கின் பெயர் குடையில் பொறித்திருந்தது. காலை வெயில் குடைக்குள் வியாபித்து இருந்தது. சிமெண்ட் பெஞ்சில் இரண்டு கிழவிகளும், விரைவில் ஆகப் போகும் ஒரு மாமியும் இருந்தார்கள். கிழவிகளின் கையில் உடைத்த தேங்காய் பழக்கூடை இருந்தது. மாமியின் கையில் ஏதோ ஒரு வாரப்பத்திரிகை மடங்கி இருந்தது. பெஞ்சை ஓட்டி ஒரு இளம்பெண் குடை பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். காலை வெயிலுக்கு இந்தக் குடை தாங்காது. குடையை ஓட்டி ஒரு டீக்கடை, வெயில் மறைப்புக்கு சாக்குத்துணி கட்டியிருக்கும். டீ குடிக்காமல் வெறும் வெயில் மறைப்புக்கு மட்டும் ஒதுங்கு வோரை அவன் டீக்கடைக்காரன் தான் ஊக்குவிப்பதில்லை. லடலட வென்று டீ கிளாஸ்களைக் கழுவி பக்கமாக ஊற்றுவான். தண்ணீர் மண்ணில் விழுந்து நாலா பக்கமும் தெறிக்கும். இது அவனுக்கு ஒரு உத்தி. தண்ணீர் தம்மேல் படக் கூடாது என்கிற விழிப்புணர்வுள்ளவர்கள் யாரும் கடைப்பக்கம் ஒதுங்குவதில்லை. காலை வெயில் சுள்ளென்று உறைக்க வெயிலிலேயே நிற்க வேண்டும். நான் நின்றேன்...

காலையில் இருந்து என்னால் ஒருவேலையும் செய்யக்கூட வில்லை. என் சிந்தனைச் செயல்களில் எல்லாம் நாய்களாகவே இருந்தன.

“நீங்கள் ஏதேனும் நாயை சுட்டு இருக்கிறீர்களா” என்று என் முதலாளியை கேட்டேன்.

‘ஆங் என்ன கேட்டீங்க-’

‘புலியை சுட்ட மாதிரி ஏதேனும் நாயை சுட்டு இருக்கீங்களா என்று கேட்டேன்-’

‘நாயையா-’

‘ஆமா-’

‘நாயை போய் யாராவது சுடு வாங்களா-என்ன, பைத்தியக்காரத்தனமா பேசறீங்க-’

‘ஏன்-நாய் சுடக்கூடாத ஒரு மிருகமா-’

‘நாய்க்கு வெறி வந்து போறவன் வற்றவனை கடிச்சுக்கிட்டு இருந்தா ஒருவேளை சுடலாம். மற்றபடிக்கு என்னை மாதிரி ஒரு வேட்டக்காரன்...’

நான் நகர்ந்து கொண்டேன். எங்கள் விவகாரம் காலையிலேயே ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடும் என்று எதிர்பார்த்தேன். அப்படி வராமல் அல்லவா ‘பிசுக்’ கென்று போய் விட்டது. சாக் கடையை விட்டு எழுந்து வந்தது

என் மீது பாய்ந்து இருக்க வேண்டும். நான் கல்லை எடுத்து இருக்க வேண்டும். பூனையைப் பார்க்கும் ஒரு யானையின் பார்வையைப் போல அல்லவா இருந்தது அது. என்ன அலட்சியம். என்ன கர்வம். ஆக, ஒன்று எனக்குப் புரிகிறது. இந்த இரவை எனக்காக என்றே ஒதுக்கி இருக்கிறது அது. இன்று நாங்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடுவோம்.

நானும் சிவராமனும் உட்கார்ந்து கொண்டு ஏதோ கணக்கு விவகாரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நான் அவரைப் பார்த்து கேட்டேன்.

‘உங்களை நாய் கடிச்சிருக்கா-’

‘என்ன கேட்டேன்...’

‘உங்களை நாய் கடிச்சிருக்கா என்று-’

‘இப்ப எங்கப்பா திடீர்னு நாய் வந்தது...’

‘சும்மா சொல்லுங்க-இந்த ஊர்ல உங்களை கடிச்சிருக்கா நாய்-’

தன் வழக்கையைத் துடைத்துக் கொண்டு என்னிடம் குளிந்து கிசுகிசுத்த குரலில் அவர் கேட்டார்.

‘கிண்டல் பன்றியா- முதலாளியைப் பத்திக் கேக்கிறியா-’

‘சீச்சீ-நிஜமான நாய்-அசல் நாயாவே பொறந்த நாய், வாலோடும், நாலு காலோடும் கூடிய நாய்-’

‘ஓகோ-’ அவர் தீவிரமாக சிந்திக்கத் தொடங்கினார். சிவராம னிடம் ஆபீஸ் பைல் விஷயங்களைப் பற்றிக் கேட்டால் ‘டக்’ கென்று பதில் சொல்வார். இந்த நகரத்து ஆபீஸ் வாடகை வீட்டில் இருந்த காலம் தொட்டு இதன் காற்றையே சுவாசிப்பவர். மனை வியைக் காட்டிலும் அவர் அவருடைய பிரம்பு நாற்காலியை நேசித்தார் என்றால், அது மிகையாகாது. ‘சிவராமன்-உங்களுக்கு எத்தனைக் குழந்தைகள்-’ என்று யாராவது கேட்டால், ஒரு வேளை அவர் யோசிப்பார்.

‘சிவராமன். நாகராஜரால் நிலுவை எவ்வளவு’ என்று யாராவது அவரிடம் கேட்டால் வாய் மூடு முன்பே அவர் பதில் சொல்லி முடித்திருப்பார்.

மூன்று நிமிஷ மௌனங்களுக்குப் பிறகு அவர் சொன்னார்.

‘சுமார் பனிரெண்டு வருஷங்களுக்கு முந்தி நடந்துதுப்பா இது- அப்போ நம்ம ஆபீஸ் அமிஞ்சிக்கரையில் இருந்துச்சு. அமிஞ்சிக்கரையில் அப்பல்லாம் சோமாறிப் பசங்க அதிகம். அவனுகளைக் காட்டிலும் நாய்ங்க அதிகம். சில நாய்ங்க சைக்கிள், மோட்டார் சைக்கிள்ல போறவன் வர்ரவ

னோட பேண்ட், வேஷ்டிகளைக் கிழிக்கிறதுக்குன்னே பொறந்தது மாதிரி, காரியம் பண்ணும். ஒரு வெறி நாய் அப்போ இருந்துச்சி. பேட்டைக்கே பிஸ்தா மாதிரி. ஒரு நாள் ராத்திரி வேலையை முடிச்சுட்டு வீட்டுக்கு போய்க்கினு இருந்தனா. வழியில வந்து மறிச்சுக்கிட்டு நின்னுச்சி அது. நாய் எப்புடி இருக்குங்கிற - இருட்டுல பார்த்தா நாய்ன்னே சொல்ல மாட்டே. ஜாதி பசங்களனு மாதிரி நிகாவா இருக்கும். மறிச்சுக்கிட்டு ‘உர்...ர்’ ன்னுச்சு. ‘யார்ரா நீ’ங்கறது அதற்கு அர்த்தம். விசேஷம் என்னன்னா, நம்ப பாஷை அதுக்குப் புரியற மாதிரி, அதுங்க பாஷையும் நமக்குப் புரியும். ஆனா அதுங்க பாஷையில நம்பளும் பேச முடியாது. ‘யார்ரா நீ’ ன்னு கேட்டுச்சா- என்ன பதில் சொல்றது. நான் ‘பீ அண்டு சி’ கம்பெனி குமாஸ்தா ன்னு பதில் சொல்ல முடியுமா ஒரு நாய் கேக்கறதுக்கு? நான் பாட்டுக்கு அதை அலட்சியப்படுத்திட்டு நடந்தேன். ‘ஓகோ...உனக்கு - கேவலம் ஒரு மனுஷப் பயலுக்கு - அவ்வளவு தெனாவட்டா’ என்கிற மாதிரி குலைச்சிக்கிட்டு வந்து கால்கண்டு சதையில் வாயை வைச்சுப் பிடுங்கிச்சி - நான் ஓடி வந்துட்டேன். அப்புறமா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் தொப்புளைச் சுத்தி பதினாறு ஊசி போட்டுக் கிட்டேன்-’

‘சரி...சிவராமன் சார்-அது

என்ன நாய் கடிச்சா மாத்திரம் தொப்புளைச் சுற்றி ஊசி போடறாங்க-'

'அதான் - நாய்க்கடி விசேஷம். மாடு, ஆடு, பன்னி, பாம்பு, இதுகளளாம் கடிச்சா கை கால்ல ஊசி போடறான். நாய் கடிச்சா மாத்திரம் தொப்புளைச் சுத்திதான் ஊசி போடறான்-'

'மாடு கடிக்குமா-'

'பல்லு இருக்கில்லே-பல்லு உள்ளது எல்லாம் கடிக்கும்-'

'ஓகோ-'

'என்ன விஷயம் -காலையே நாயைப் பத்தி விசாரணை பண்ணிக்கிட்டு இருக்கே-'

'ஒன்னுமில்லே...சும்மாதான்-'

மதியம் சாப்பிடப் போகும் போது சிவராமன்-

'என்ன-சாப்பிட வரலயாப்பா-'

என்றான்.

'பசிக்கல்லே-'

என்றேன்.

எனக்கும் அதுக்கும் அப்படி என்ன விவகாரம். நான் வேலை செய்கிறேன். சம்பாதிக்கிறேன். வயிறு கழுவுகிறேன். அது அதும் பாட்டுக்கு படுத்து இருக்கிறது. குப்பை மேட்டை சீய்க்கிறது. எச்சில் இலை போட்டுச் சாப்பிடுகிறது. இசைந்த நாய்களோடு இன

விருத்தி பண்ணிக் கொள்கிறது. எதனால் என்னை நீ பகைக்கிறாய். உன் ஸ்தானத்துக்கு நானும், என் ஸ்தானத்துக்கு நீயும் ஆசைப்பட நியாயம் இல்லையே-

சாயங்காலம் காலனிப்பக்கம் போய் நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன்.

'நாடகத்தை முடித்து விட்டாயா-'

என்று ஒரு நண்பன் கேட்டதுக்கு, 'முடித்துவிட்டேன்' என்று பதில் சொன்னேன்.

'என்ன தலைப்பு-'

'நாய்கள்'.

'என்ன?'

'நாய்கள்!'

'சரிதான்- நல்லாயிருக்கு'.

சுரேஷ்குமாரிடம் கேட்டேன்.

'நாய் கடிச்சுட்டா தொப்புளைச் சுற்றி ஊசி எப்படி பெரிசா இருக்குமா-சின்னதா இருக்குமா-ரொம்ப வலிக்குமா?'

'என்னை இதுவரை தேள்தான் கடிச்சிருக்கு-நாய் கடிச்சதில்லை -ஏன் உன்னை கடிச்சிருச்சோ-'

'இல்லை. இதுவரையிலும் இல்லை. இன்று ராத்திரி கடிக்கலாம்-'

'என்னது-'

‘சும்மா-’

வழக்கம் போல அன்றைக்கும் கடைசி பஸ்ஸில்தான் வந்து பிள்ளையார் கோவில் ஸ்டாப்பில் இறங்கினேன். தரையில் கால் வைத்ததுமே என் மனது சில்லிட்டுபோகிறது. பயமா? இல்லை யென்று தலையை உதறிக் கொள்கிறேன். எங்கள் தெரு முனை திரும்புகிறேன். அதே குளிர்ப்பந்த மண் ரஸ்தா. நேற்று இருந்த அதே ஆகாயம். அதே நிலா. அதே கூட்டிடங்கள். மரங்கள் அதே அலுமினியத்தில் பூசிக் கொண்டு நிற்கும் ராத்திரி. எதிலும் என் மனம் ஓடவில்லை. அதே முனிசிபாலிட்டி தொட்டி. அதே குப்பை.

‘உர்ரர்’ என்கிற உஷார் சப்தத்தை எந்த நிமிஷத்திலும் கேட்கவும், அதை நேருக்கு நேர் சந்திக்கவும் என்னை நான் தயார் செய்து கொள்கிறேன். உற்று அந்தப் பிரதேசத்தை நோக்கு கிறேன். ஊகும், எந்த சப்தமும் இல்லை, ஊரே உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. நான் நின்றேன், எனக்குள் ஒரு வெறித்தனமான தைரியம் பொங்கி வழிந்தது. நான் அதைக் கூப்பிடுவதற்கு ஆயத்தமானேன்.

‘ஸ் ஸ்’ என்றேன்.

‘ச்ச்ச்சு ச்ச்ச்சு...’ என்றுவீட்டு நாயை அழைப்பது போல அழைத்தேன்.

அதைக் காணவில்லை. கிட்டே தொட்டியண்டைப் போய்ப் பார்த்தேன். இல்லை. பின் சாக்கடையில் எட்டிப் பார்த்தேன். இல்லை. சுற்றிலும், அது உலவும் இடங்களிலும், சிரம பரிகாரம் செய்து கொள்ளும் இடங்களிலும் எல்லாம் தேடினேன். கிடைக்க வில்லை.

சோர்ந்து விரக்தியோடு வீட்டுக்கு வந்து கதவைத் தட்டினேன். என் சகா வந்து கதவைத் திறந்ததும், நான் அவரிடம் கேட்டேன்.

‘அது எங்க போச்சு.’

அவர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே,

‘அதுன்னா- எது?’ என்றார்.

‘அதான்-அந்த நாய் -மூக் கூட்டில், குப்பை மேட்டில் படுத்திருக்குமே -வெறிநாய் -அதுதான்-’

‘ப்...அதுவா- அது மத்தி யானம் இந்த பக்கமா போன லாரியில் அடிபட்டு செத்துப் போச்சு-’

‘செத்தே போச்சா-’

‘ஆமா -குப்பை வண்டிக்காரன் வந்து தூக்கிப் போட்டுட்டுப் போயிட்டான்-’

எனக்கு ரொம்பவும் வருத்தமாய் இருந்தது.

□

திரைப்படத் தணிக்கை-சில கேள்விகள்

தமிழ்நாடு திரைப்பட இயக்குநர்கள் சங்கம் சமீபத்தில் ஏற்பாடு செய்திருந்த கலந்துரையாடல் கூட்டம் மிக சுவாரஸ்யமாக ஆரம்பித்து-கருத்து மோதல்களில் முடிவடைந்தது. அதற்கு காரணம் திரைப்படங்களை எடுக்கும் போது கவனிக்க வேண்டிய சென்சார் விதிமுறைகளை அதன் தலைவர் திரு. ஞானராஜசேகரன் எடுத்துக் கூறுவதும் அதனை இடைமறித்து திரைப்பட இயக்குநர்கள் கே.பாலசந்தர், பாலுமகேந்திரா, சித்ரா லட்சுமணன், ரமேஷ்(தாயகம்), பி.வாசு எழுப்பிய கேள்விகளும் சர்ச்சைக்குள்ளாயின.

“லோலாயி” என்ற வார்த்தைக்கு தன்னைப் பொறுத்தவரையில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை என்று கருதியே எனது படத்தில் அதனை வைத்திருந்தேன். அதற்கு பல அர்த்தங்களை கற்பித்து வெட்டியே தீர வேண்டுமென சொல்லிவிட்டார்கள் என்றார் இளம் இயக்குநர் ரமேஷ் (தாயகம்). மதுரை மாவட்டத்தில் இந்த “லோலாயி” என்பதற்கு பெண்களின் பின்னால் அலைசின்றவன் என்ற அர்த்தம் இருப்பதினால் தான் நீக்கச் சொல்லி இருப்பார்கள் என்று இணை இயக்குநர் ஒருவர் கருத்து தெரிவித்தார்.

அருண்மொழி

திரு. கே.பாலசந்தர், “ தனது இரண்டாவது திரைப்படமான நாணல் படத்தில் ஒரு காட்சி: ஜட்ஜ் வீட்டிற்கு மூன்று கொலைகாரர்கள் புகுந்து ஜட்ஜ்வுடன் உரையாடுவதாக ஒருகாட்சி அமைத்திருந்தேன். அப்படியாரும் ஜட்ஜ் வீட்டிற்குள் புகுந்து பேச அனுமதி கிடையாது என்று அந்த காட்சியை நீக்கச் சொன்னார்கள். அதற்கு காரணம் சென்ஸார் போர்டு உறுப்பினர்களில் ஒருவரான அந்த பெண்மணி ஜட்ஜ் ஒருவரின் மனைவி. அவர் தனது கணவருக்கு ஏற்பட்ட ஒரு காட்சி போன்று பாவித்து அந்த திரைப்படத்தை பார்க்கிறாரே தவிர, விருப்பு, வெறுப்பு அல்லாது படத்தை பார்க்க தவறி விட்டார் என்று கே.பாலசந்தர் கூறினார். தனது 35 ஆண்டு சினிமா அனுபவத்தில் பல சமயங்களில் காட்சி நீக்கங்களை வேறுவழியில்லாது ஒப்புக்கொள்கிறோமே தவிர- அந்த வெட்டுக்களுக்கு மனம் உகந்து சம்மதம் தெரிவித்து அல்ல என்றார். நமது நாட்டிற்கு சென்ஸார் போர்டு மிக அவசியம் என்பதில் தனக்கு மாற்று கருத்து இல்லை என்றும் பல சமயங்களில் தலைமை பொறுப்பில் இருக்கும் Regional Officer தானே பொறுப்பேற்று சில நடவடிக்கைகளை எடுக்காது, நழுவிச் செல்லும் குணம் இருப்பதனை கே.பாலசந்தர் சுட்டிக்காட்டினார். அர

சாங்க அதிகாரிகளுக்கே உரித்தான இந்த குணாம்சங்களினால் திரைப்பட இயக்குநர்கள் மிகவும் பாதிப்புக்குள்ளாகிறார்கள். சில தமிழ் திரைப்படங்களிலிருந்து வெட்டப்பட்ட காட்சிகளை அங்கு திரையிட்டு காட்டப்பட்டன. அதில் “வெண்ணிற ஆடை” மூர்த்தி பேசும் இரட்டை அர்த்த வசனங்கள் குறிப்பாக பம்ப்பில் தண்ணீர் வராதது குறித்தும், மனசூர் அலிகான் “தாயகம்” திரைப்படம், டெல்லி கணேஷ் ஒரு சிறுவனை ஏலம் போட்டு விற்கும் காட்சிகள்-ரத்தம் பீறிட்டு அடிக்க 12வயது மகனே தந்தையை கொடுரமாக கொல்லும் காட்சி என்று தமிழ் திரைப்பட இயக்குநர்களே இதனைப் பார்த்து வெட்கி தலைகுனிய வேண்டிய காட்சிகளை முகத்தில் அறைந்தது போன்று காட்டி, எனக்கும் பல வகைகளில் சென்ஸார் பற்றி கற்றுக் கொள்ள இந்த கருத்த ரங்கம் மிக பயனுள்ளதாக இருந்தது என்று காரசாரமாக இன்றைய தமிழ் சினிமாவில் உள்ள வன்முறைகளை தாக்கிபேசினார் திரு கே.பாலசந்தர்.

திரு. பாலுமகேந்திரா, ஒரு பக்கம் சேட்டிலைத் தொலைக்காட்சிகளில் வன்முறையான ஆபாசமான காட்சிகளை நானூறு ரூபாய் கொடுத்து சேட்டிலைத் தொடர்பு கொடுத்துக்கொண்டால் சென்ஸாருக்கு உட்படாத ஆபாச

நான்கு ஆண்டுகளாக இயக்குனர் பாலசந்தர்
பார்க்க முடியாமல் இருந்த திரைப்படம்

பல விருதுகளை வென்ற பி.வெனின் இயக்கிய "நாக்-அவுட்" திரைப்படமும், திரைப்படக் கல்லூரி மாணவர் பி.வெங்கடேஷ் இயக்கிய "விடியலை நோக்கி" இரண்டும் தமிழ்நாடு திரைப்பட இயக்குனர்கள் சங்கத்தின் சார்பாக திரையிடப்பட்டது. கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக "நாக்-அவுட்" திரைப்படத்தை எப்படிகும் பார்த்து விட வேண்டுமென இருந்த எனக்கு இன்றுதான் அந்த அரிய வாய்ப்பு கிடைத்தது என்றார் திரு. கே.பாலசந்தர். மிக நல்ல எடிட்டரான திரு. வெனின் நல்ல திறமையான இயக்குனர் என்று நாக்-அவுட் மூலம் நிரூபணம் செய்துள்ளார். மேலும் திரைப்பட கல்லூரி மாணவர் பி.வெங்கடேஷ் இந்த ஆண்டு தேசிய திரைப்படவிருதினை பெற்ற படமும் திரைப்பட கல்லூரி மாணவர்களுக்கு நல்ல பெயரை சம்பாதித்து தரக்கூடியது என்றார் திரு. கே.பாலசந்தர்.

காட்சிகள் நமது படுக்கை அறை, பூஜை அறை, முன் அறை என்று வீட்டின் எந்த அறையிலும் பார்க்க முடிகிறது. அதுவே அரசாங்க தொலைக்காட்சியின் மூலம் பார்க்கப்படுகின்ற திரைப்படங்கள் சென்ஸார் வெட்டுக்கு உட்பட்டுத்தான் பார்க்க முடியும் என்ற கட்டாயம். ஏன் இந்த முரண்பாட்டு கொள்கைகள் என்று சாடியதுடன், மூடநம்பிக்கைகளை வளர்க்கக் கூடிய படங்கள் அன்று சாமிகளை வைத்தும் பூசாரிகளை வைத்தும் எடுக்கப்பட்டது இன்று பெண்ணின் தாலி புனிதமானது என்றும், வன்முறையால் கெடுக்கப்பட்ட பெண் அவனையே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென முயன்று

வெற்றியடைவது என்று முறையே அந்த ஏழு நாட்கள், புதிய பாதை போன்ற திரைப்படங்களை மூட நம்பிக்கையை வளர்க்கும் திரைப்படங்களென முத்திரைக் குத்தி அவைகளை தடை செய்திருந்தால் தான் சென்ஸாரை பாராட்டியிருப்பேன் என்றார் திரு. கே.பாலமகேந்திரா. அதற்கு திரு. ஞானராஜசேகரன், "இந்த இரு திரைப்படங்களும் மக்களிடம் நல்ல வரவேற்பை பெற்று ஓடியது என்பதை சுட்டிக் காட்டி இதற்கு தடைவிதித்திருந்தால் சென்ஸாரை யாரும் சும்மா விட்டிருக்க மாட்டார்கள் என்றும், திரு. பாலமகேந்திரா மிக அகீத அளவில் முற்போக்கு சிந்தனைகளையுடைய வராக

இருப்பதினால் தாலி போன்ற சடங்குகளை வைத்து காசு பண்ணும் திரைப்படங்களையே முடநம்பிக்கையை வளர்க்கும் படங்கள் என்று பார்வையிடுகிறார், அந்த அளவிற்கு தமிழ் நாட்டு மக்களின் சிந்தனை உயரவில்லை என்று கருத்தில் கொண்டு சென்ஸார் வேலை செய்திருக்கக்கூடும் என்று திரு. நாசர் கருத்து பரிமாறிக் கொண்டார்.

பாக்யராஜின் “அந்த ஏழு நாட்கள்” திரைப்படத்தை இப்படி

குறை கூறியதை பொறுக்க இயலாத பி.வாசு வேட்டியை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு பாக்யராஜுக்காக, பாலு மகேந்திராவிடம் வாதம் செய்தார். அதே பாக்யராஜ் தாலியின் வேறு ஒரு பரிமாணத்தை புதியவார்ப்புகளில் எடுத்து இயம்பியுள்ளதை பார்க்கவில்லையோ? என்று கோபமாக பாலுமகேந்திராவிடம் பாய்ந்தார். தாலி எங்கு, எப்படி சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் எதார்த்தமான நிலையிலிருந்து மீறி நாடகத்தன்மையுடன் அபத்தமாகவே

சென்ஸார் விதிமுறைகளை தெரிந்து கொள்ள ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த கூட்டத்தில் ஆர்.கே.செல்வமணி இயக்கிய ‘குற்றப்பத்திரிகை’ திரைப்படம் பற்றி கே.பாலசந்தர் உண்மை சம்பவங்களை பின் புலமாகக் கொண்டு எடுக்கப்பட்டுள்ள திரைப்படம். இது நாள் வரை படம் திரையிட சென்ஸார் அனுமதி வழங்கவில்லை. இத்திரைப்படம் தழுவி எடுக்கப்பட்டுள்ள கதையம்சத்தை நான் ஆதரிக்கிறேனா? எதிர்க்கிறேனா? என்பது அல்ல இங்கே நான் பேச வந்தது. மிகுந்த பணத்தை முதலீடு செய்து ஒரு திரைப்படம் முடக்கப்பட்டுள்ளது. இது போன்று வேறு படங்கள் முடக்கப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காக, சில அரசியல் திரைப்படங்கள் தனிநபர்களுக்கு போட்டுக்காட்டி அவர்களது கருத்தினை அறிந்து சென்ஸார் வெளியிடுவதாக ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. திரு.பாலசந்தர் பெயர் சொல்லாமல் (பம்பாய்-பால் தக்கரே, இருவர் - கலைஞர் கருணாநிதி, இந்த இரு படங்களையும் சுட்டிக்காட்டி பேசினார்) இப்படங்களை காட்டி சென்ஸார் விதிமுறைகள் அனுமதியளிக்கிறதா? என்று திரு.ஞானராஜசேகரனிடம் கேட்டார். “அதற்கு நாங்கள் அப்படி யாருக்கும் படத்தை போட்டுக்காட்டவில்லை என்றும்-விதிமுறைகள் கமிட்டி உறுப்பினர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் போட்டுக் காட்ட அனுமதியில்லை என்று தெளிவாக சொல்கிறது” - என்றார் தனிக்கை குழு அதிகாரி.

காட்டப்பட்டுள்ளது என்றார் திரு. பாலுமகேந்திரா.

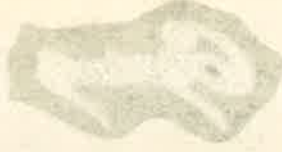
திரு. ஞானராஜசேகரனிடம், பம்பாய், இருவர் திரைப்படங்கள் தனிநபர்களுக்கு போட்டுக் காட்டப்பட்டு அவர்கள் ஒப்புதலுக்காக காத்திருந்த நிலை குறித்தும் அப்படி ஒரு வழக்கம், முறை சென்ஸார் பின்பற்றலாமென எங்கேனும் சட்டம் உள்ளதா? -என்று கே.பாலசந்தர் கேள்வியை எழுப்பினார். (பம்பாயை பால்தக்கரே, இருவரை கலைஞர் கருணாநிதி பார்த்ததான வதந்தி) அதற்கு ஞானராஜசேகரன் அப்படி எந்த சட்டமும் கூறவில்லை. நாட்டின் சட்டம், ஒழுங்கு பாதுகாக்க வேண்டிய தாங்கள் எந்தவித முன்னேற்பாடுகளை வேண்டுமாயினும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். தனிநபருக்கு படத்தை போட்டுக் காட்ட வேண்டுமென்பதில்லை என்றார் சென்ஸார் போர்டின் மாநிலக்குழு வின் தலைவர். அதற்கு உடனே திரு.கே.பாலசந்தர், “எதற்கெடுத்தாலும் நாட்டின் சட்டம், ஒழுங்கு பாதிக்கப்பட்டு விடுமென்று காரணம் காட்டி ஒவ்வொரு சமயமும் நல்ல அரசியல் திரைப்படங்கள் வருவதை சென்ஸார் போர்டு மறைமுகமாக தடுத்து வருன்றதோ என்ற ஐயப்பாடு எனக்கு உள்ளது” -என்றார். சிறிதுநேரம் இதற்கு பதில் எதுவும் தராமல் மௌனமாக இருந்த ஞானராஜசேகரன், “இதுபோன்ற

ஐயப்பாடு பாலச்சந்தர் போன்றவர்களுக்கே வருவது எனக்கு மன வருத்தமாக இருக்கிறது.” -என்றார். மறுபடியும் உடனே இந்த கேள்விகளை எனக்காக நான் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை, இங்கு வந்திருக்கும் பல உதவி, இணை இயக்குநர்களுக்கும் மனதில் இருக்கும் இந்த சந்தேகங்களை தெளிவுபடுத்திக்கொள்ளவே என்றார் திரு.பாலச்சந்தர். ஒரு சமயம் உலகப் புகழ்பெற்ற இயக்குநர் சத்யஜித்ரேயிடம் பிரிட்டன் நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்மணி மேரிசெட்டன் (MARIE SEATON) பேட்டி கண்ட போது “அரசியல் திரைப்படங்களை தான் எடுக்க முடியாததற்கு காரணம் இந்திய சென்ஸார்தான்” என்று ஆணித்தரமாக சொல்லிய சத்யஜித்ரே.. இறுதி காலம் வரை இதே எண்ணத்தைத் தான் கொண்டிருந்தார் என்பதனை நாம் நினைவுகூர்வது இங்கு அவசியமாகிறது.

எமர்ஜென்ஸியின் போது வந்த “கிஸா ரூர்சிகா” கே.ஏ. அப்பாஸின் ஆரம்பக்கால படங்கள், கௌதம் கோஷின் “மா பூமி” போன்ற நல்ல அரசியல் படங்கள் சென்ஸார் கையில் அகப்பட்டு சின்னாபின்னமானதை நாம் நினைவுகூர்ந்த தினமாக இந்த கலந்துரையாடல் அமைந்திருந்தது.

டி.பி.சபீதா வின்

மலையாளக் கவிதை

ஒருநாள் நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே
நான் கரைந்துபோய்விடுவேன்
முன்னறிவிப்பு இல்லாமலே.

இந்த பூமியெங்கும் பற்றி எரியும் அப்பொழுது
எச்சரிக்கை செய்யாமலே.

அண்டங்கள் அதற்குள்பற்றி எரிகின்றன.

நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே
அவை சாம்பலாகிப்போகும்
எச்சரிக்கை இல்லாமலே.

ஒவ்வொன்றாக நட்சத்திரங்கள் இருளடைந்து
ஒன்றுமில்லாமல் கரைந்துபோகும்
எரிநட்சத்திரத்தின் வால் கூட மிஞ்சாது
எச்சரிக்கையும் இருக்காது.

இந்தப் பிரபஞ்சம் காய்ந்து போகும்
கடவுளின் ஒருகண் மட்டும் ஈரம்
கசிந்திருக்கும்

நீ இன்னும் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பாய்
இன்னொரு பிரபஞ்சத்திலிருந்து.

தமிழில்: சித்ரா வெங்கி

நாசரின்

ஒரு பார்வை

வயதான கதாநாயகர்கள் இன்னும் தொந்தி குலுங்க முச்சிரைக்க ஓடி ஆடி பாடிக் கொண்டோனிருக்கிறார்கள்... அடுக்கிவைத்த செங்கற்கள் சரியும்படியும், அலுமினியப் பாத்திரங்கள் நசுங்கும்படியும் சிரிக்காமல் சண்டையிட்டுக் கொண்டோனிருக்கிறார்கள்... கதாநாயகிகள் காமிராவுக்கு நெருக்கமாகக் குனிந்து மார்புகாட்டி மகிழ வைத்துக் கொண்டு தானிருக்கிறார்கள்... நாயகனும் நாயகியும் தனிமையில் காதல் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் நாற்பதுபேர் பாவாடையைத் தூக்கிப் பிடித்தபடி அவர்களுக்கு ஊடாகப் புகுந்து ஓடிக் கொண்டோனிருக்கிறார்கள்...

என்றாலும் தமிழ்த்திரைப்படங்களின் மேல் நாம் நம்பிக்கை இழந்து விடாதபடியாக படைப்பாளிகள் வந்து கொண்டோனிருக்கிறார்கள்...

மகேந்திரன் பாரதிராஜா பாலுமகேந்திரா

↓
இடைவெளி

↓
விக்ரமன், வசந்த்

↓
இடைவெளி

↓
நாசர் அதியமான் அகத்தியன் சேரன்

வெறும் வெற்றிமட்டுமே நோக்காக இல்லாமல் அவரவர் தளங்களில் சாத்தியப்படுகிற சமூக பொறுப்புணர்வே இவர்களை மேன்மையுடையவர்

கவிதாபாரதி

களாக்குகிறது.

நடிகர் என்கிற அங்கீகாரம், புகழ், பணம் இவற்றில் மட்டும் திருப்தியுறாமல் - அவருக்குள் கனலும் நெருப்புக்கும் அவர் சார்ந்த துறைக்குமான போதாமையால் அவதாரமெடுத்தவர் நாசர்.

அவதாரம் வெற்றிப்படமாக என்றால் எடைக்கற்களுக்குப் பதிலாக பணக்கட்டுகளை அடுக்கிப் பார்க்கும் சராசரித் தராசுகளில் நிறுத்துப் பார்த்தால் அது தோல்விப்படம்தான்.

ஒரு கூத்துக் கலைஞரின் வாழ்க்கையைச் சொன்ன படம் அவதாரம்.

தேவதை...?

“எதையாவது சொல்ல வேண்டும் என்று நான் கருதவில்லை... பட்டி விசுரமாதீத்தன் போன்ற கதையாடல் களின் தொன்ம மொழியினை திரையில் முயன்று பார்த்திருக்கிறேன்...” என்கிறார் நாசர்.

உண்மையில் தமிழ்த்திரையுலகில் இருந்த மிகப் பெரிய வெற்றிடம் இதுதான். திராவிட இயக்கத்தின் தாக்கங்களும், புகுத்தறிவுச் சிந்தனையும் தோற்றுவித்த மறுமலர்ச்சியின் எதிர்விளைவு இது.

கடவுள் மறுப்பு என்பதோடு சேர்த்து இசை நாட்டியம் கூத்து முதலிய கோயில் சார்ந்த கலைகளும் அடியோடு ஒதுக்கப்பட்டு விட்டன... திரையிலும் புரணக் கதைகளும் அதைச் சார்ந்த உத்திகளும் முற்றிலுமாக மறைந்து விட்டன. தொன்மங்களைப் பாதுகாக்கும் முயற்சிகளும் வறண்டு போய் பூதாகரப் பூஜ்யமென்று

ஏற்பட்டுவிட்டது.

மாயாலோக தேவதைக் கதைகளில்லாமல் இயந்திரப் பொம்மைகளாலும், வீடியோ விளையாட்டுகளாலும் குழந்தைக் கனவுலகம் தின்று தீர்க்கப்பட்டு விட்டது.

இப்படியான சூழலில் காற்றில் அருபமாய் மிதக்கும் ஒரு கதையைத் தேடிப் பிடித்திருக்கிறார் நாசர்.

அண்ட சராசரங்கள் நடுங்கும் படிதன் படைகளால் சென்ற இடங்களையெல்லாம் சரணடைய வைத்துக் கொண்டிருக்கிற போர் வெறியன் சசாங்கன்... இப்படியான வீரன் தான் வெற்றி கொண்ட குறுநில மன்னனின் மகளைப் பார்த்தவுடன் காதல் கொள்கிறான்.

காதல் அவன் போர் வாழ்வின் அர்த்தமற்ற சூழ்நிலைகளை உணரச் செய்கிறது. அவன் நண்பனும் அமைச்சனும் தளபதியுமான கமுசிகன், சசாங்கனை மீண்டும் போரில் ஈடுபடுத்த முயற்சிக்கிறான்.

எனினும் சசாங்கன் காதலின் உன்னதங்களில் தன்னைச் சிறைப்படுத்திக் கொள்ளவே விரும்புகிறான்.

தன் மனங்கவர்ந்தவளின் காலடியில் இதுதான் எனச் சொல்லத் தன் வாளை வைக்கிறான்... அவள் காலால் மிதிக்கிறான்... சசாங்கன் தன் இதயத்தைப் பிடுங்கிப் போட்டுவிட்டு உயிர் துறக்கிறான்.

பின் கதை நிகழ்காலத்தில் துபாயில் நடக்கிறது... ஓவியனும் கவிஞனுமான பதி தான் கனவில் கண்ட காதலியைத் தேடுகிறான்... எதேச்சையாய் அவளை நேரில் காண்கிறான்... அவன்

கவிதைகளில் ஈர்க்கப்பட்டு அவள் அவனைக் காதலிக்கிறாள்... அவள் பணக்காரத் தந்தை காதலை ஏற்றுக் கொண்டு பதியின் தாயாரிடம் தமிழ்நாடு வருகிறார்... திருமண ஏற்பாடுகள் நடக்கின்றன... காலங்கள் யுகங்கள் தாண்டி காதலுக்காகக் காத்திருந்த சசாங்கன் மீண்டும் குறுக்கிடுகிறான்... இறுதியாகக் கொல்லப்படுகிறான்...- இது கதைச் சுருக்கத்தின் சுருக்கம்.

படம் குறைகளே இல்லாத முழு நிறைவானது என்று சொல்வதற்கில்லை... கடந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் இணைக்கும் போது இன்னும் சற்றுக் கவனமாகச் செய்திருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது... நிகழ்காலக் காதல் வெறும் மேம்போக்காகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மீண்டும் சசாங்கன் குறுக்கிடும் போது ஒரு அதிர்வு ஏற்படாமல் போகிறது.

சசாங்கன் பாத்திரப்படைப்பு முழுமை பெற்றதாக உணர முடியவில்லை... போரையும், ரத்தத்தையும் மட்டுமே அறிந்த அவன் காதலின் முன் தன்னைக் கிடத்தி ஒப்புக் கொடுக்கும் போது அவன் அதி உன்னதமான காதலனாகிறான்... மீண்டும் காலங்களால் செத்துவிடாமல் காதல் அவனை உயிர்ப்பித்து வைத்திருக்கிறது.... அப்படிப் பட்டவன் வெறும் வில்லனைப் போல் கொன்றவுடன் கதை முடிவது திருப்திப்படுத்துவதாக அமையவில்லை... இன்னும் ஏதோ சொல்லாமல் விட்டுவிட்ட உணர்வு ஏற்படுகிறது.

மற்றபடி புதிய தளத்தில் நாசர் சிறந்த இயக்குனராகப் பிரமாண்

டங்கொண்டிருக்கிறார்... கதைப் பாடலில் தொடங்கி படத்தின் முதல்கட்டம் முடியும்வரை நாசரும் அவர் குழுவினரும் கொண்டிருக்கும் சிரத்தையும் நேர்த்தியும் வெகுவாகப் பாராட்டத்தக்கவை.

“உன் மேல் என் தாயின் வாசம் விசுகிறது”... என்கிற சசாங்கனின் காதல் வசனங்களில் வழக்கமான செத்த உரையாடல்களுக்குப் பதிலாக உயிர் ததும்பும் இலக்கியமாய் தமிழ் தந்திருக்கிறார் நாசர். அங்காங்கே பெண்ணுரிமை போற்றுகிற வசனங்களும் அவருடைய சமூகப் பொறுப்புணர்விற்கு சான்று தருகின்றன.

இயக்குநராக தான் வடிவமைத்த சசாங்கன் பாத்திரத்துக்கு நடிகனாக உயிர் புகட்டியிருக்கிறார். சசாங்கன் காதல் தவிப்பு வார்த்தைகளற்ற தசை அதிர்வுகளில் நேர்த்தியாக வெளிப்படுத்தப் படுகிறது. ஒப்பீட்டளவில் விஜய் அவரை விடவும் உயர்ந்து நிற்கிறார்... தமிழ்த்திரையில் இவருக்குரிய அங்கீகாரம் இன்னும் வழங்கப்படாமலிருப்பது வருந்தத் தக்கது.

ஒரே பாடல் காட்சியில் வந்து தான் எழுதிய பாடலை தானே பாடி படத்தைத் தொடங்கி வைக்கும் கே.ஏ.குணசேகரன் - அவரது சகாவாக வேலு சரவணன், சில காட்சிகளில் கம்பிரமாக பாண்டிச்சேரி ராஜூ, ஆழிவெங்கடேசன், கூத்துப் பட்டறை கலைச்செல்வி போன்றவர்கள் தங்கள் பங்கை சிறப்பாகச் செய்திருக்கிறார்கள்.

பாடல்களிலும், பின்னணி இசையிலும் மீண்டும் தனது உலகத்தரத்தை நிரூபித்திருக்கிறார்

இளையராஜா. கலப்படங்களால் மாசுபடிந்த தமிழ்ப்பாடல் சூழலில் அறிவுமதியின் மென்தமிழ் ஆறுதலாக இருக்கிறது. கலை மற்றும் கம்ப்யூட்டர் கிராபிக்ஸ் பொறுப்புகளை ஏற்றிருந்த டிராப்ட்ஸ்கி மருதுவும் தேவதை வடிவாக்கத்தில் சிறப்பான பங்கு வகிக்கிறார். கடந்த காலத்திற்குள் பார்வை யாளர்களை கொண்டு சேர்ப்பதில் ஒரு கலை இயக்குநராக அவர் பணி நிறைவானது. அரசர் சூலப்பின்னணி என்றால் இதுவரை என்னென்ன பொருட்கள், அரங்க அமைப்புகளை பார்த்திருக்கிறாமோ அதிலிருந்து மாறுபட்ட பின்னணிகளை உணர முடிகிறது. கிராபிக்ஸ் உத்திகளிலும் புதிய சாத்தியப்பாடுகளைத் தந்திருக்கிறார்.

தரமான படத்தின் இயக்குனர் என்பதோடு கீழ்காணும் சிலவற்றிற்காகவும் நாசரை பாராட்ட வேண்டும்.

1. திரைசார்ந்த கதைக்களத்தை புதியதொரு கிழக்கிற்கு எடுத்துச்

சென்றதற்காக.

2. நாட்டுப்புறப்பாடல், கூத்து மற்றும் நவீன நாடகங்களில் சாரங்களை உறிஞ்சி தனதாக்கிக் கொள்ளும் திரையுலகில் அந்த வடிவங்களையும், அதனோடு தொடர்புடையவர்களையும் அங்கீகரித்ததற்காக.

3. கண்களிலிருந்து அம்புவிடுவ தையும், கதாநாயகிகளின் உடைகளுக்கு நிறம் மாற்றுவதையுமே கம்ப்யூட்டர் கிராபிக்ஸ் என்று கண்கட்டு வித்தை காட்டி தேசிய விருது வாங்கி பெருமை பேசுவர்களுக்கு மத்தியில் பொருத்தமான இடத்தில் பொருத்தமானவிதத்தில் கிராபிக்ஸ் உத்திகளை பயன்படுத்தி யதற்காக

- மேலும் நிறைவான படங்களை நாசர் தருவார் என்பதற்கான முன்னோட்டமாய், வந்திருக்கிறது தேவதை.

□

தமிழ் சொல்கதை களஞ்சியம்

எல்லா நிலப்பரப்பிலும் தன் மென்சிறகு விரித்து பறந்து அலைகின்றன கதைகள். காலத்தின் உதடு கதைளை சுரந்தபடி உள்ளது. ஒவ்வொரு நாளும் பிறக்கும் கதைகள் நட்சத்திரங்களை விடவும் அதிகமானது. வீட்டின் கூரைகளிலும், நவதானியங்களிலும், புகைகூண்டின் உள்ளும், பாங்கினாற்றிலும் ரகசிய மூடு அறைகளிலும் கதையின் முகம் தோன்றி தோன்றி மறைகின்றன.

தமிழ் சொல் கதைபரப்பு மிகவும் நீண்டது. முடிவற்ற பயணியை போல அதன் ஊடே செல்ல வேண்டியுள்ளது.

கதை வழி காணா உலகமும், விந்தையான குள்ளர்களும், நட்சத்திரங்களும், தேவதைகளின் காதல் பாடலும், யாழியும், ஒளியை ஆடையாக நெய்யும் நெசவாளியும் நடனமாடும் சுண்டெலிகளும் நம்மை கண்டடைந்தன. இந்த புனை உலகம் இன்றைய தலைமுறையினரை விட்டு விலகி போய்க் கொண்டுள்ளது.

இப்போது குழந்தைகளின் கனவில் யந்திர மிருகங்களும், மின்பூதங்களுமே உலவுகின்றன. ஆகவே, நம் கதைகளை நாம் திரும்ப சொல்லிக் கொள்ள வேண்டிய சமயம் வந்துள்ளது.

தமிழ் எழுதாகதை மரபில் பல்வகை பிராந்திய, நிலச்சார்கதைகள் நாமறியாது உலவுகின்றன. இத்தகைய சொல்கதைகளை தொகுக்கவும், இதுவரை வெளியான நாட்டுப்புறக் கதைகளை முறைப்படுத்தி வடிவமைக்கவும், கதைசொல்லிகள் கதாமுறைகள், கதையில் உலவும் கற்பனா மிருக, தாவர, தேவதா, மீமாயு ரூபங்களை வகைப்படுத்தவும் இத்திட்டம் முயல்கிறது.

நான்கு தொகுதிகளாக வெளிவர உள்ள இத்திட்டத்தில் பத்தாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட கதைகளும், வரைபட, சித்திர, கோட்டு உருவங்களும் இடம் பெற உள்ளன. கதைகளின் மாபெரும் கூடாரமாக அமைய உள்ள இத்திட்டத்திற்கு உங்கள் வழியே கதைகள், சித்திரங்கள் மற்றும் தொல்கதை திரட்டு, ஏடுகளை எதிர்நோக்குகிறோம்.

வார்த்தை எறும்புகளின் சுவடு வழி ஊர்ந்து கதாபிரபஞ்சத்தை சந்திக்க வயது வரம்பற்ற குழந்தைகளாக உங்களை எதிர்நோக்கும்...

- எஸ். ராமகிருஷ்ணன்
தொகுப்பாளர்

130//11, மதுரா கோர்ட்ஸ் காலனி,

விருதுநகர்- 626 001.

□

விமர்சனங்கள்

இனியொரு தடவை

சிறுகதைகள்

எழுதியவர்: வே.சபாநாயகம், வெளியீட்டாளர்: மணியம் பதிப்பகம், 39, இரத்தின முதலித் தெரு, குறிஞ்சிப்பாடி, தெ.ஆ.வ.மாவட்டம் - 607302.

‘இனியொரு தடவை’ வே.சபாநாயகத்தின் ஆறு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு நூல்.

நம்மைச் சுற்றி நடக்கிற நிகழ்ச்சிகளை ஆசிரியர்தம்முடைய கற்பனை நாயக, நாயகியர் மீது ஏற்றிக் கூறினாலும் அது நமக்கே நடப்பது போல், நடந்திருப்பது போல் ஓர் உணர்வை ஏற்படுத்தி விடுகிறது. இதுவே படைப்பாளரின் வெற்றி. இவை குறுநாவல்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நாவலைப் போல் பெரிதுமின்றி, சிறுகதை போல் சிறிதாயுமின்றி அமைவதெல்லாம் குறுநாவல் எனக் கொள்ளும் பழக்கத்தால் இப்படிச் சொல்லும்படி நேர்ந்திருக்கிறது.

‘உலகம்’, ‘இனியொரு தடவை’ ஆகிய இரு கதைகளிலும் முறையே கொத்தனார் ஒருவனும், தலையணையில் பஞ்சடைக்கும் தொழிலாளி

அ.சிவக்கண்ணன், தோதாந்ரி

ஒருவனும் எப்படித் தங்கள் தற்காலிக எஜமானர்களை இம் சைப்படுத்துகின்றனர் என்பதைக் கூறுகின்றனர்.

‘அசல்திரும்பவில்லை’ கதையில் அனாதையாக ஊருக்குள் வந்த அப்பாவி ஒருவனின் உழைப்பு ஊர்ப் பெரிய மனிதரால் மிகக் குறைந்த தானத்தின் மூலம் உறிஞ்சப்படுகிறது என்பது காட்டப்படுகிறது.

‘பொய்த்திரைகள்’ - போலியான படிப்பு, போலியான நாகரிகம் உருவாக்கும் பொய்மையான வாழ்க்கை, பெண்ணுரிமை என்ற சொல்லிற்கு எப்படி மலினமான பொருளை கற்றுத் தந்திருக்கிறது என்பதை அருணா எனும் பெண்மூலம் காட்டுகிறது.

‘யானை இளைத்தால்’ கதையில் ஊருக்குள் வந்த பட்டாளத்துக்காரன் பெற்ற முதல் மரியாதை காலப்போக்கில் எப்படித் தேய்ந்து அவமரியாதையாக மாறிவிடுகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

‘மீட்பு’, ஏமாந்து தொலைத்து விட்டதம்முடைய மொபெட்டை மீட்டுக் கொள்வதற்கு, கோர்ட்டில், காவல் நிலைத்தில், ஆர்.டி.வே. அலுவலகத்தில் இராமச்சந்திர கனபாடிகள் பெற்ற புதுப்புது அனுபவங்களை நகைச்சுவையுடன் சொல்கிறது.

வாழ்க்கையின் அன்றாட நிகழ்ச்சிகள் கலைப் பாங்கோடு

சுவையாகச்
பட்டுள்ளன.

சொல்லப்

*

**பண்பாட்டுச் சீரழிவுகள்;
படைப்பாளர்கள் பார்வையும்
பாராமுகமும்**

பதிப்பாளர்கள்: தி.தயானந்தன்பிரான்சிஸ், ஸ்வீட்லின் பிரபாகரன், வெளியீட்டாளர்: கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கம், அ.பெ.எண். 501, பார்க்டவுன், சென்னை - 600 003., பக்கங்கள்: 145, விலை: ரூ.70.00.

“இன்றையச் சமுதாயத்தில் மதிப்புமிக்கது பணம் ஒன்றுதான். மனிதனது சிறந்த சில பண்புகளையாவது நிலவுடைமைச் சமுதாயம் மதித்து வந்தது. இன்றைக்கு அதுவும் போய்விட்டது. பணத்துக்கு மேல் மதிப்பு மிக்கது இன்று எதுவுமில்லை என்றாகிவிட்டது”

பண்பாடு சீரழிந்து, சிதைந்து கொண்டு வருகிறது என்ற கருத்தினைப் பரவலாக எல்லாத் தரப்பினரும் உணர்ந்துதானிருக்கின்றனர். இதனைப் பற்றி உரக்கச் சிந்திக்க, சில தீர்வுகளை நினைத்துப் பார்த்திட சமுதாய உணர்வுள்ள கிறித்தவ இலக்கியச் சங்கம் பல்வேறு கலைத்துறைகளின் சாதனையாளர்களை அழைத்து, கடந்த 1994-ம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 24, 25, 26 ஆகிய நாட்களில் கருத்தரங்கம் ஒன்றினை நடத்தியது. அக்கருத்துக்களின்

தொகுப்பை 17 தலைப்புகளில் வெளியிட்டுள்ளது கிறித்தவ இலக்கியச் சங்கம். அதன் வாழ்த்துரையில் முதுபெரும் கவிஞர் கே.சி.எஸ்.அருணாசலம், எழுத்தாளர் பிரேம் சந்த் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதிய "எது நாகரிகம்?" என்ற கட்டுரையிலிருந்து எடுத்துக் காட்டியுள்ள மேற்கோள்தான் நீங்கள் முதலில் படித்தது.

கவிதைகளில் பண்பாட்டுச் சீரழிவும் அதற்கான எதிர்ப்பும் பற்றி, தமிழன்பன், சக்திக்கனல், குளோரி கிறிஸ்டோபர் ஆகியோர் கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளனர். இதேபோன்று நாவல்களில், சிறுகதைகளில், நாடகங்களில், திரை இசைப்பாடல்களில், திரைப்படங்கள், தொலைக்காட்சிகளில் எனப் பல்வேறு தலைப்புக்களில் பலரும் பயனுள்ள பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளனர்.

பண்பாட்டுச் சீரழிவுகளுக்குப் படைப்பாளர்களின் கோணல் பார்வையும் அவை பற்றிப் பாராமுகமாக இருப்பதும் மாபெரும் தவறென எடுத்துக்காட்டும் இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு ஒரு சமகாலச் சிக்கலைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறது.

*

கூட்டுக்குயில்கள்

எழுதியவர்: ராஜம்கிருஷ்ணன், நாவல் பக்கங்கள்: 254, விலை: ரூ.48.00, வெளியீட்டாளர்:

தாகம், 11, சிவப்பிரகாசம் சாலை, தி.நகர், பாண்டிபஜார், சென்னை-600017.

கந்தகத் தொழிற்கூடங்களில் வெந்து கொண்டிருக்கும் பிஞ்சுகளின் சோக வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கும் நாவல் 'கூட்டுக்குஞ்சுகள்'. ராஜம் கிருஷ்ணன் நாவல் என்றாலே, அது பலதரப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கையை உற்று நோக்கி அதன் சாரத்தை ஒரு கற்பனை கலந்த இலக்கியமாக மாற்றித் தருவதாக இருக்க, ம என்பது வாசகர் அறிந்த உண்மை தான். அவருடைய நாவல், வாசகர்களுக்கு இதுவரை சந்தித்திராத ஒரு புது உலகத்தை அறிமுகப்படுத்துவதாகவே இருக்கும். 'கூட்டுக்குஞ்சுகள்' நாவல் சிவகாசியிலும் அதன் சுற்றுப் புறங்களிலும் தீப் பெட்டித் தொழிற்சாலைகளில் தங்கள் ஆரோக்கியத்தையும் மீண்டும் அடைய முடியாத பாலகப் பருவத்தையும் மருந்தோடு காய்ச்சி தீப்பெட்டிகளில் அடைத்து அனுப்பி வைக்கும் சிறார்த் தொழிலாளர்களை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது.

தொழிற்சங்கத்தவருக்கு மகளாய்ப் பிறந்து எம்.ஏ., படித்து, பருவத்தின் வேண்டுகூலால் தவறுதலாக ஒரு பணக்காரத் தொழில்திபரை மணந்து, பின்னர் அந்த வாழ்க்கைப் போக்கோடு ஒத்துப் போக முடியாதவளாய், போராடி இறுதியில் விட்டு விலகிவிடும் பெண்ணான விஜயாவின் மனப்

போராட்டம் மனச்சாட்சி உள்ளவர்களின் போராட்டமாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

காட்டாற்று வெள்ளத்தில் அடித்துக் கொண்டு போகப்பட்ட இளம் குருத்துக்களின் இழப்பிற்கு வருந்துவதை விட அவர்களின் பெற்றோர் தங்களுக்குக் கிடைக்கப்போகும் ஆறுதல் பணத்தை அடைவதற்கு வருந்துவதே அதிக மாயிருக்கிறது. பணத்தின் ஆதிக்கம் எந்த அளவிற்கு அந்தப் பாமரத் தொழிலாளிகளை ஆட்டிப் படைத்து வருகிறது என்பதையே காட்டுகிறது. வட்டார வழக்கிலே சொல்லப்பட்டுள்ள சமூக உணர்வு மிக்க நாவல்.

*

சின்னச் சின்ன முற்றங்கள் (நாவல்)

ஆசிரியர்: மோகன், வெளியீட்டாளர்: தமிழ்ப்புத்தகாலயம், 11, சிவப்பிரகாசம் தெரு, தி.நகர், பாண்டிபஜார், சென்னை-600 017., பக்கங்கள்: 240, விலை: ரூ.45.00.

“பரத்தைக்குத் தங்கமான புருஷன் கெடைக்கான். பத்தினிக்குக் குடிகாரன், அயோக்கியன், ருணங்கெட்டவன் புருஷனா வந்து சேர்றான்.... நல்லவர்கள் கஷ்டப்படவும் கெட்டவர்கள் சந்தோஷப்படவும் தான் கடவுள் படைச்சான் போலும்” - இது கதையின் தலைவன் சக்தியின் புலம்பலல்ல.

காலங்காலமாக நன்மைக்கும் தீமைக்கும் நடந்து வரும் யுத்தத்தைப் பார்த்து வரும் மனித இனத்தின் கேள்வி. இக்கருத்தின் செயல்பாட்டையே இந்நாவல் முழுவதும் காண முடிகிறது. வட்டார வழக்கு சரளமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

ஒரு சிறிய கிராமத்தையும் அதனோடு உறவு முறைகளால் தொடர்பு கொண்டுள்ள சில கிராமங்களையும் அவற்றின் ஜீவன்களாய் நடமாடும் நாடார் இன மக்களையும் இயல்பாகச் சித்திரித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

கிராமங்கள் என்றால் எளிய வாழ்க்கை, வெள்ளை உள்ளங் கொண்ட வெகுளித்தனமான மக்கள் என்ற சினிமாத் தனமான பதிவுகளை மாற்றிக் கொள்ளச் சொல்கிறது இந்த நாவல்.

தன் உடன் பிறந்த தம்பி சுப்பிரமணியத்தின் குடும்பத்தை எல்லா வகையிலும் தொல்லை தந்து அழித்து விட முனையும் சாமிநாடான், பிறவி வில்லன், மற்றவர்களுக்குக் கெடுதல் செய்வதைத் தவிர வேறெதையும் சிந்திக்காத நெஞ்சம் அவனுடையது. அவனுக்குத் துணை போகும் தொப்ளான் குடும்பத்தினர், நம்பிக்கையூட்டும்படிப் பழகி, கதாநாயகன் தங்கைக்கு மோசமான குடும்பத்தில் மாப்பிள்ளைக்கு ஏற்பாடு செய்யும் வேளான், எந்த வீட்டில் கல்யா

ணம் நிச்சயமானாலும் அழைக்காமலே போய் கல்யாணத்தை எப்பாடுபட்டாவது நிறுத்திவிடும் வேல்கண்நாடான், சம்பந்தி வீட்டாரோடு வந்து எல்லாவற்றையும் அதிகமாகச் செய்யும்படி ஏற்றிவிட்டுவிடுகிற கழுத்தில் கர்ச்சீப் கட்டிய நாடான், எளவில்லன்கள் நிறைந்துள்ளார்கள்.

இவர்களுக்கிடையே தெய்வத்தையும் சத்தியத்தையும் நம்பிக் கொண்டு வாழ்க்கைச்சக்கரத்தைச் சுழற்ற முயலும் எளிய மக்கள் - ஆகியோரை நமக்கு அறிமுகப் படுத்துகிறது 'சின்னச் சின்ன முற்றங்கள்'.

*

ராமாநுஜர் (நாடகம்)

எழுதியவர்: இந்திராபார்த்த சாரதி, வெளியீட்டாளர்: தமிழ்ப் புத்தகாலயம், 11, சிவப்பிரகாசம் தெரு, தி.நகர், பாண்டிபுஜார், சென்னை - 600 017., பக்கங்கள்: 144, விலை: ரூ.27.00.

இந்தியாவில் மிகப் பழங்காலந்தொட்டே மக்களைக் குழக்களாகப் பிரித்து, ஒரு குழுவினர் மற்ற குழுவினரைப் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிடவும், உதாசீனப் படுத்தவும், விதி என்று தம்மைத் தாமே நொந்து கொள்ளவும் வைத்தது வருணாசிரம முறை. அதன் பாதிப்பு தமிழ்நாட்டிலும் இல்லாமல் போகவில்லை. பிறப்பால் யாவரும் சமம் என்பதை உணர்ந்தவர்கள் கூட, சுயநலம்

காரணமாக அதை வெளியே பேசத்தயங்கினர். அப்படிப்பட்ட காலக் கட்டத்தில் அதாவது தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த (120 ஆண்டுகள்!) வைவைப் பெரியார் ராமாநுஜர், தம் குரு நம்பி கூறிய ரகசியத்தை "காணுமிடமெல்லாம் வைகுண்டம் என்றால் காண்பவற்றுள் உயர்வு தாழ்வு இல்லை. நால்வகைச் சாதி நாராயணனுக்கு இழைக்கும் அநீதி" என்று திருக்கோஷ்டியூரில் கோவில்மதில் மீது ஏறி ஊரைக் கூட்டி உரத்து அறிவிக்கிறார். செட்டி இனத் தவரான திருக்கச்சி நம்பியை முதல் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டவர் ராமாநுஜர்.

ராமாநுஜரைப் பற்றிச் செவி வழிச் செய்திகள் பல உண்டு என்றாலும் கிட்டிய சான்றாதாரங்களை ஒப்பு நோக்கிக் கண்ட உண்மையை ராமாநுஜர் நாடகமாக்கியிருக்கிறார் இந்திராபார்த்தசாரதி.

இந்நாடகம் படிப்பதற்கும் நடிக்பதற்கும் உரியது. கனமான உள்ளடக்கத்தை, நாடக மேடையை மனத்தில் கொண்டு எளிமையாகத் தந்திருக்கின்றார். அரங்கச்செலவு அதிகம் ஆகாமல், எளிய காட்சி அமைப்புக்களின் துணையோடு நடத்தத்தக்க வகையில் ஆக்கியுள்ளார். ராமாநுஜரின் வாழ்க்கை சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய ஒரு செய்தியாக அமைந்துள்ளது. இந்த நாகரீக

காலத்திலும் இரத்த ஆறுகளால் பிரிவுபட்டுக் கிடக்கும் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு, ஒரு தீர்வினை சுட்டிக்காட்டும் நாடகம் 'ராமாநுஜர்.'

*

'மொசக்குட்டி'

பரிசுப்பெற்ற சிறுகதைகள் 14

எழுதியவர்: ரோஜா குமார், வெளியீட்டாளர்: இமயப் பதிப்பகம், 8, நீலா, தெற்கு வீதி, நாகப்பட்டினம் - 611 001., பக்கங்கள்: 156, விலை: ரூ.30.00.

கிராமத்துப் பாட்டாளி மக்களும் அடிமட்டத்து மக்களும் அவர்களுடைய எல்லைக்குட்பட்ட இயல்பான வாழ்க்கைச் சூழலில் இயங்குவதை அவர்களுக்குத் தெரியாமல் நமக்கு நேரே காட்டுகிறார் ரோஜாகுமார்.

'மரம்', 'அஸ்திவாரம்', 'பாத்துமா', 'வாசம்' ஆகிய கதைகள். முஸ்லீம் மக்களும் மற்ற மக்களும் பரஸ்பரம் மனித நேயத்தோடு நடந்து கொள்வதைக்காட்டுகிறது.

'தொம்மானியா', 'பொளப்பு' ஆகிய கதைகளில் எளிய, அப்பாவிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்த பெண்கள் வலியவர்களால் பாசியல் வன்முறைக்கு ஆளாகப்படுவதும், அதனைக் கண்டும் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் தவிக்கும் ஆண்களின் அவலமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

'பொம்மியாடும் பொம்மி

யாட்டுக் குட்டிகளும்', 'மழைக் கூத்து' ஆகிய கதைகள் மழையும் வெள்ளமும் கிராமத்து அடிமட்டத்துப் பாட்டாளி மக்களுக்குச் செய்து விடும் ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பைப் பேசுகின்றன.

'அறிமுகம்', 'நிலை' ஆகிய இரண்டு கதைகளும் தங்கள் வாரிசுகளுக்கு உண்மையான தகப்பனைக் காட்ட முடியாத பெண்களின் மன நிலையைக் காட்டுகின்றன. 'மொசக்குட்டி', 'பொம்மைச் சட்டை', 'உள்ளொளி' ஆகிய மூன்றும் குழந்தை உளவியல் செயல்பாட்டைக் காட்டுகின்றன.

இத்தொகுப்பில் பரிசுபெற்ற 14 கதைகள் உள்ளன. "நாலாம் வகுப்புமட்டுமே பள்ளிப்படிப்பு. ஒரு பழக் கடையில் கூலியாளாக வேலை பார்க்கிறார்" - இது ரோஜாக்குமார் பற்றி, முன் நுரை தந்துள்ள மேலாண்மை பொன்னுச்சாமி குறிப்பிடுவது, படைப்பைப் பார்த்த பிறகு படைப்பாளி பற்றிய இந்த உண்மைக்குறிப்பைப் பார்க்கும் போது மேலாண்மை பொய் சொல்ல மாட்டார் என்பதால் நம் வியப்பு அடங்கிப்போய் விடுகிறது.

(இளம் வயதில் மருந்துக் கம்பெனியில் பாட்டில்களைக் கழுவுவது போன்ற எடுபிடி வேலைகளைச் செய்த சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸ் பின்னர் மாபெரும் இலக்கிய வாதியாக வளர்ச்சி பெற்றது நினைவிற்கு வருகிறது).

இலக்கியம் படைப்பதற்கு படிப்பு முக்கியமில்லை. மக்களைப் படிப்பதும் வாழ்க்கையைப் புரிந்து கொள்வதும் அடிப்படையான தகுதிகள். இவை பற்றி மற்றவர்களுக்குச் சொல்லியாக வேண்டும் என்ற துடிப்பு மற்றோர் உந்து சக்தி. இவற்றை 'மொசுக்குட்டி' சிறுகதைத் தொகுப்பைப் படிக்கும் போது நன்றாகவே உணர முடிகிறது.

அ.சிவக்கண்ணன்

*

பின் நவீனத்துவம்

1. பின் நவீனத்துவம் இலக்கியம் - அரசியல் அ.மார்க்ஸ், விடியல் பதிப்பகம், கோவை. ரூ.35.

2. பின் நவீனத்துவம், கி.வெங்கட்ராமன், தமிழ் கண்ணோட்டம், வெளியீடு ரூ.7).

இந்த இரு நூல்களும் பின் நவீனத்துவம் பற்றியவை. அ.மார்க்ஸ் பின் நவீனத்துவத்தை ஆதரிக்கவும், அதை விளக்கவும் முற்படுகிறார். கி.வெங்கட்ராமன் பின் நவீனத்துவத்தின் அடிப்படைகளைச் சாடி, அதை மறுக்கிறார். இந்த இரு நூல்களில் உள்ள கருத்துக்களைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு முன்னர், இந்த இரு ஆசிரியர்களையும் பாராட்ட வேண்டும். ஒன்று, அவர்கள் தமிழ் சூழலில் இந்தக் கருத்துக்

களை ஆதரித்தும், மறுத்தும் மிகத் தெளிவாகவே செயலாற்றியுள்ளனர். பின் நவீனத்துவவாதிகள். இருண்மையை ஒரு வழிமுறையாகப் பின்பற்றினாலும், மார்க்ஸ் நல்ல தெளிவான நடையில் தான் அதை எழுதுகிறார்.

பின் நவீனத்துவம் என்பதைச் சுலபமாகவே புரிந்து கொள்ளலாம். ஐரோப்பாவின் வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சி காலம் (1500) தொடங்கி இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரையுள்ள காலத்தை நவீனத்துவ காலம் என்பர். இதன் தொடர்ச்சியாக, இதை மறுத்து எழுந்தது பின் நவீனத்துவம் ஆகும், நவீனத்துவ தத்துவம், சமயம், கலை ஆகிய கருத்துருவ வடிவங்கள் யாவுமே ஏதாவதொன்றை மையமாகக் கொண்டிருந்தன. பகுத்தறிவின் மூலம் எதையுமே அணுகின. உதாரணமாக ஹெகல் முழு முதற்கருத்தை அவர் தத்துவத்திற்கு மையமாக வைத்தார். மார்க்ஸ் இயங்கியல் பொருள் முதல் வாதத்தை மையமாகக் கொண்டார். பிராய்ட் ஆழ்மனதை மையமாகக் கொண்டார். ஆனால் பின் நவீனத்துவ வாதிகள் இதை மறுக்கின்றனர். பொதுமை, மையம், மொத்தம், சர்வ வியாபகம் போன்ற எல்லாமே தகர்ந்து விட்டன என்று கூறுகின்றனர். இவற்றிற்கு மாற்றாக தனித்துவம், நுண்

அம்சங்கள், ஸ்தல விவகாரங்கள் ஆகியவற்றை வைக்கின்றனர். தெரிதா, பூக்கோ போன்றவர்கள் இதற்குத் தத்துவப் பின்புலத்தை அமைத்துக் கொடுத்துள்ளனர். தத்துவமே செத்துவிட்டது, மையம் தகர்ந்து விட்டது என்ற கோஷங்கள் பின் நவீனத்துவத்தில் வலுவாக ஒலிக்கின்றன.

அ.மார்க்ஸ். அவரது நூலில் பின் நவீனத்தின் பல கூறுகளை விவரிக்கிறார்.

பின் நவீனத்துவம் பகுத்தறிவின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து மனிதனை விடுதலை செய்கிறது என்று மார்க்ஸ் முதலில் விவரிக்கிறார். அமைப்பியலுக்கும் பின் நவீனத்துவத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. அதையும் விளக்குகிறார் பூக்கோ, நீட்டேஷ ஆகியவர்களது கருத்துக்களை சுருக்கமாகக் கூறுகிறார். அதன் பின்னர் எதார்த்த வாதத்திற்கு மாற்றாக மாந்திரிக யதார்த்த வாதம் பற்றிக் கூறுகிறார்.

பின் நவீனத்துவம் பெரும் இயக்கங்களை மறுக்கிறது, அவை தகர்ந்து விட்டன என்று கூறுகிறது. பேரியக்கங்கள் (மார்க்ஸ் கூற்றுப்படி பெருங்கதையாடல்கள்) இன்று விர்த்தமற்றவையாகி விட்டன. அதற்கு மாற்றாக சிற்றியக்கங்கள் (சிறுகதையாடல்கள்) தீவிரமாக இருக்கின்றன. இந்தக் கண்ணோட்டத்தில் தான் தலித்தியம், பெண்ணியம், சூழலி

யல், மாற்றுக் கலாச்சாரம் ஆகிய சிந்தனைகள் தோன்றுகின்றன.

பின் நவீனத்துவன் முறையாக அராஜகம் என்பதைக் கூறுகிறார். இதை அவர் ஒழுங்கவிழ்ப்பு அறிதல் (Anarchist Method) என்று கூறுகிறார். இந்த முறையானது எந்த வலுவான கோட்பாட்டையும், தர்க்க முறையையும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இது பன்மைக் கருத்துக்கள் உள்ள அறிதல் முறையை முன் வைக்கிறது. பின் நவீனத்துவ வாதிகள் யதார்த்த வாதத்திற்கு மாற்றாக மாந்திரிக யதார்த்த வாதத்தைக் கூறுகின்றனர்.

பின் நவீனத்துவமான விஞ்ஞானத்தில் Chaos கொள்கையை முன் வைக்கிறது. “இயற்கை நிகழ்வுகள் என்பன எளிமையாகவோ, ஒழுங்கானவையாகவோ அல்ல என்பதையும், நேரற்ற இயக்கவியல் சுட்டிக் காட்டுகிறது. எனவே அது தனது ஆய்வுப் பொருள்களில் ஒன்றாக ‘குழப்பம்’ (Chaos) என்பதை எடுத்துக் கொள்கிறது” (பக்.77).

இந்த விளக்கங்களைக் கொடுத்த மார்க்ஸ் தலித்தியத்திற்குத் தத்துவமாக பின் நவீனத்துவத்தைக் காண்கிறார். ஏனென்றால் பெரும் இயக்கங்களில் எல்லைக்குள் வரதா சிற்றியக்கம் என்பது அவர்கருத்து. பெரியாரது பகுத்தறிவு இயக்கத்தினைச் சற்று புறம் தள்ளி விட்டு, அவரது

எதிர்ப்பு அம்சத்தை மட்டும் வைத்து அவரையும் பின் நவீனத்துவத்திற்குள் கொண்டு வருகிறார்.

பின் நவீனத்துவத்தை விமர்சனம் செய்து வந்துள்ள சிறுநூல் கி.வெங்கடராமனுடையது. பின் நவீனத்துவம் எழுந்த பின்னணி, அதன் அறிதல் முறை, அதன் சமூகச் செயல்பாடு ஆகியவற்றை ஆராய்ந்து பின் நவீனத்துவத்தை நிராகரிக்கிறார்.

பின் நவீனத்துவம் பகுத்தறிவை எதிர்ப்பதை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார். அது எவ்வாறு காண்டின் ஐயவாதத்தில் இருந்து தோன்றியது என்பதைக் கூறி, முடிவில் அது மாயவாதமாக முடிகிறது என்பதைப் பல உதாரணங்கள் மூலம் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மார்க்சிய ரீதியாக பின் நவீனத்துவத்திற்குப் பல மறுப்புகளை முன் வைக்கிறார். மார்க்சியவாதிகள் செய்த தவறுகளையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். அ.மார்க்ஸ். விஞ்ஞானத்தைக் கொண்டே பின் நவீனத்துவத்திற்கு விளக்கம் கொடுப்பதை, கி.வெங்கடராமன் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகிறார். விஞ்ஞானத்தின் ஒவ்வொரு கால நெருக்கடியிலும் ஐயவாதம் எழுந்து விஞ்ஞானமே சரியில்லை என்று கூறியதை எடுத்துக் காட்டுகிறார். அனுபவவாத விமர்சனத்தின் மூலம் வெளிள் எவ்வாறு விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளை விளக்கினார் என்பதைக் கூறுகிறார். இன்று குழப்பல் கொள்கை

விஞ்ஞானிகளிடையே உள்ளது என்பது மனித அறிவு இன்னும் ஒரு படி முன்னேறியுள்ளதைக் காட்டுகிறதே ஒழிய விஞ்ஞானம் தகர்ந்து விட்டது என்று ஆகாது என்று விளக்குகிறார்.

சமூக அரங்கின் மொத்தத்தினை மறுத்து விட்டு விளிம்பில் உள்ளவற்றை ஆதரிப்பது, பல குரல்களில் பேசுவது, அதுவும் வேண்டும் இதுவும் வேண்டும் என்பது, எல்லாப் பெருங்கதையாடல்களையும் ஒட்டு மொத்தமாக எதிர்ப்பது என்பன போன்றவை உழைக்கும் வர்க்க ஒற்றுமை உருவாக்காது. அதற்கு மாற்றாக ஆதிக்க சக்திகளுக்கு பலம் அளிக்கும் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார். பின் நவீனத்துவம் கலவரங்களை உருவாக்கும். ஆனால் புரட்சியைக் கொண்டு வர முடியாது.

இந்த இரு நூல்களும் கவனமாகப் படித்து விவாதிக்கப்பட வேண்டிய நூல்கள். ஒன்றை மட்டும் கூறலாம் பெருங்கதையாடல், சிறு கதையாடல் என்று சமூக இயக்கங்களைப் பிரித்துப் பார்ப்பது இயங்கியல் பார்வை அல்ல. மொத்தம் (Universal) தனியன் (Individual) ஆகியவற்றிற்கு இடையில் உள்ள இயங்கியல் உறவின் அடிப்படையில் தான் எதையும் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

- எஸ். தோதாத்தி

தமிழ்நாடு கலைஇலக்கியப் பெருமன்ற

நியூசெஞ்சரி புத்தக நிறுவனம்

இணைந்து நடத்தும்...

இலக்கியப் போட்டி- 1997

தமிழ்மொழிக்குப் புரட்சி அனல் ஏற்றிய பாரதிக்கு ஆண்டு தோறும் எட்டையபுரத்தில் விழா உண்டு. மக்கள் கவிக்கு எடுக்கப் படும் அவ்விழாவில் கடந்த ஆண்டுகளைப் போலவே இவ்வாண்டும் நியூசெஞ்சரி புத்தக நிறுவனமும் கலைஇலக்கியப் பெருமன்றமும் இணைந்து கீழ்க்கண்ட துறைகளுக்குப் போட்டிகளை அறிவிக்கிறது.

1. நாவல் 2. சிறுகதை தொகுப்பு 3. கவிதைத் தொகுப்பு/நூல் 4. நாடகம் 5. கட்டுரை

* போட்டிக்கு அனுப்பப்படுபவை அச்சேறிய நூல்களானால் 1996-1997களில் வெளிவந்தவைகளாக இருக்க வேண்டும்.

* அச்சேறாத கையெழுத்துப் பிரதிகளானால் அச்சில் 90 பக்கங்களுக்கு குறையாமல் வரும்படி இருக்க வேண்டும்.

* படைப்பாளிகள் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் இப்போட்டியில் பரிசு பெறாதவராக இருக்க வேண்டும்.

தேர்ந்தெடுக்கப்படும் நூல்களின் படைப்பாளிகளுக்கு எட்டைய புரம் பாரதி விழாவில் (செப்டம்பர் 1997) என்.சி.பி.எச். நிறுவனத்தார் பரிசளிக்க இருக்கிறார்கள்.

* படைப்பாளிகளின் முழு தொடர்பு முகவரியோடு 15.7.1997க்கு முன் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு நூல்களை அனுப்புக.

செந்தீ நடராசன்

கலை இலக்கியப் பெருமன்ற மாநில இலக்கியக்குழு பொறுப்பு
கரோநெட் கணிணி வடிவமைப்பு மையம்

81, நீதிமன்ற சாலை,
நாகர்கோவில்- 629 001

பொன்னீலன்

செந்தீ நடராசன்

மாநில பொதுச் செயலாளர் மாநில இலக்கியக்குழு (பொறுப்பு)

“தாலியில் பூசுக்குடியவர்கள்”

மாண்புமிகு கல்வியியல் துறை அமைச்சர்

பேரவையுடன்

1991 - தடாபலி ப்யகிக்ரஹி

முதன் முதலாய் ஒரு பெண், அக்கினிச்சட்டி ஏந்தி ஆடுகிற சம்பவம் அந்த ஊரில் நடந்தது.

அப்போதுதான் கல்யாணமாகி வந்த ஒரு பெண், அக்கினிச்சட்டி ஏந்துவது, அவர்களுக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. மங்கலப் புடவையின் கசங்கல்கூட மறையவில்லை. காற்றுக்கு அசைகிற அலைகளின் நொறுங்கல்போல் இன்னும் சுருங்கல்கள் இருந்தன. பள்ளரும், சக்லியரும், ஒட்டாரும் இருக்கிற பள்ளக்குடியில் இல்லாமல், வேறெங்கும் இது நடக்காது.

பொய்லான் வீட்டுக்குப் புதுமருமகள் வந்திருக்கிறாள் என்ற செவிச் சேதி மட்டும் பரவியிருந்தது; காடுகரைக்குப் போகையில், அவளை அரிச்சலாய்ப் பார்த்தவர்கள் இப்போது முழுமையாகப் பார்க்க முடிந்தது. கம்மாய்த் தண்ணிக்குப் போகிறபோது கொடிமரமேடையில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள், புளிய மரக்கிளையில் வேஷ்டியை உலர்த்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் மட்டுமே அவளைக் பார்த்திருக்கிறார்கள். இப்போது அவள் மேலே சாமி ஏறியதால் ஊர்முழுதும் அவளைக் காண முடிந்தது. நிலா வெளிச்சத்தின் கீழே படிக்கிற எழுத்துக்களைப் போல் அவளை அரிச்சலாய்ப் பார்த்தவர்கள், இப்போது முழுதுமாய்க்

பா.செயப்பிரகாசம்

கண்ததும்பப் பார்க்க முடிந்தது.

அக்கினிச் சட்டியை மேலே தூக்கிவீசி ஆடுகிறாள். ஒரு சிவப்பு மலரை, நட்சத்திரங்களுள்ள ஆகாயத்தை நோக்கி வீசியெறிவது போல், சுமலும் தீப்பந்துகளுடன் அக்கினிச் சட்டி ஒரு கையிலிருந்து இன்னொரு கைக்குத் தாவியது.

சின்னப்பையன்கள், சிறுமிகளின் விழிகள் அக்னி ஒளியில் பதிந்திருக்கின்றன. பக்தி வெறிகொண்ட சாமியாடியின் முகத்தைப்பார்க்கிற வேளையில், அவர்களின் முகங்கள் பயம்பூசி பிரளயத்தின் பாய், அதிகமாகிய போது, அம்மாவின் முந்தானைகள் மறைவு திரையாகப் பயன்பட்டன. கையில் வேப்பங்குழை இல்லாமல், வெறுஞ்சட்டியுடன், செம்பந்துகள் போல் அக்கினிக் கொழுந்துகள் சுமல, ஆடுகிற பெண்ணை, பெண்கள் பிரமிப்புடன் பார்த்தார்கள். அவர்களையறிதா பக்திப் பரவசம் அவர்கள் மேல் கவிந்தது. ரெட்டி வீட்டுப் பெண்கள், ஒரு கணம் பள்ளவீட்டுச் சாமியைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்கள். கும்பிட்டபின், ஒரு பள்ளவீட்டுப் பெண் சாமியாடியைக் கும்பிட்டதற்காக வறுத்தப்பட்டுக் கைகளைக் கீழே போட்டார்கள்.

பள்ளக் குடிக்குச் சொந்தமான கருப்பசாமி கோயிலுக்குப் பொங்கல் நடந்தபோது தான், இது நடந்தது. முள்வேலியிட்ட கருப்ப

சாமி கோயிலில் பள்ளிப் பெண்கள் கூட்டத்தின் முன்னால் தைலி நின்றிருந்தாள். நீண்ட கூந்தல் அவள் பிருஷ்ட பாகங்களின் மேல் சரிந்திருந்தது. சாமி பீடத்தின் முன்னால் ஊதுவத்தியும், குடமும் கொளுத்தப்பட்டிருந்தன, ஒரு பக்கத்தில் கனன்று எரியும் அக்கினிச் சட்டியும் திரியும்.

தாலியில் பூச்சூடிய, பள்ளிப் பெண்களின் குரவை மேலெழுந்தது. தாலி நுளியில் கட்டி, அவர்களின் நெஞ்சங்களின்மீது ஆடிய பூக்கள் நேராக அங்கிருந்து வாசனையை எடுத்துக் கொண்டன போல் தோன்றின. ரெட்டிவீட்டுப் பெண்கள் தவிர, வேறு யாரும் கூந்தலில் பூச்சூடிக்கொள்வது அனுமதிக்கப்படாமலிருந்தது, தாலியில் பூச்சூடிக்கொள்வது ஒன்றே, அவர்களை தாழ்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்பதைச் சொல்லியது, அடையாளச் சின்னங்கள் போல், அவை தொங்கின.

தாழ்ந்த பீடத்தில் களியும் நெருப்புடன் அக்கினிச் சட்டியும் திரியும் தங்களை எடுத்துக் கொள்ளக் கை நீட்டின, திரி எடுக்கிற கோலன், கைகளைக் கட்டி, கண்களை முடித் தியானத்தில் முழுகியிருக்கிறான். வருஷா வருஷமும் கோலன் தான் திரி எடுக்கிறான். சர்க்கஸ் கோமாளி போல் நீண்ட கால் சட்டைகளும், தொளதொள என்று கைகளும் தொங்குகின்றன. தலையில் கூம்பு வடிவத்தில் நீளமான ஒரு

தொப்பி, அதன் உச்சி நுனியில் ஒரு குஞ்சம் தொங்குகிறது. அந்த ஒருநாள் மட்டும் அரங்கேறியதோடு, இந்த உடைகள் மடித்து வைக்கப்படும். பூசாரி வீட்டுத் தகரப்பெட்டியில், சாமியின் சலங்கை விழாக்காலத்தில் மட்டும் போடப்படும் சாமிப் பட்டு ஆகியவைகளுடன் சேர்ந்து ஒடுங்கிவிடும்.

பள்ளக்குடிப் பெண்களின் கூட்டத்தில் முன்னால் நின்றிருந்த தைலியின் முகம் திடீரென பிரகாசித்தது. முகம் சிவந்து, கண்கள் மேலும் கீழும் உருண்டன. உடல் நடுங்கிச் சிலிர்த்தது. மேலாக்கு நடுவி விழுந்ததைக் கூட கவனிக்கவில்லை. குளிரில் நடுக்கம் கொண்டது போல் வாய் குழறி, பொருளில்லாத சப்தங்கள் வெளிவந்தன. கீழ் உதட்டின் மேல், மேல் உதடு அழுந்தி 'புஷ், புஷ்' என்று காற்று வெளிப்பட்டது. உடல் பதறி பக்தி வெறி கொண்டு ஆடுகிற ஒரு பெண்ணை எல்லோரும் கண்டார்கள்.

கூந்தல் முடி அவிழ்ந்து, தோள்களில் கொட்டியது. கைகளும் கூந்தல் துணியும் தரையில் அலைய, குனிந்து பரவி ஆடினாள். பொட்டல் நிலக்காற்றுக்கு தரையை தொட்டு நாலாபக்கமும் ஆடுகிற குத்துச் செடிபோல் கைகளும் கூந்தலும் மண்ணில் பரவி ஆடியது.

பொய்லான் வீட்டுப் புது மருமகளுக்கு அருள் வந்திருப்பதை எல்லோரும் கண்டார்கள். வாய் முணுமுணுப்புக்கள் கேட்டன. "தைலிக்கு அருள் வருது".

அக்கினிச்சட்டி கனலிந்து எரிந்தது. கைவிரித்துப் பாயும் குழந்தைப்போல், சிவந்து வளைந்த கொழுந்துகளை நீட்டியது 'ஏய்' என்ற ஓங்காரச் சத்தம் எல்லோரையும் திடுக்கிட வைத்தது 'ஏய்' என்று ஓங்காரமாய் சத்தமிட்ட படி, முன்னால் தாவிக் குதித்து, தைலி கனியும் அக்கினிச் சட்டியை எடுத்துக் கொண்டாள்.

தைலியின் கையில் லாகவமாய் அக்னிச் சட்டி ஆடுகிறது. கறுத்த உடல், அதன் செளந்தர்யங்கள் எல்லாவற்றையும் கொட்டிச் சுழல்கிறது. நெருப்பின் நெப்பத்தில் உதிக்கும் வியர்வை நெற்றியில் வைரத்துகள்களை கொட்டுகிறது. முகத்தில், ஆக்ரோஷம் பிரவகிக்க கூந்தல் சிதறி ஆடுகையில், பெண்கள் பயந்து பின்வாங்கினார்கள். பக்தி வெறி கொண்ட முகம், எல்லோரையும் கை எடுக்கச் செய்தது.

"டேய்" - தைலியிடமிருந்து திமிறி வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. ஒரு பெண்ணின் வார்த்தைகளாக அவை இல்லை. அருள் கொண்ட சாமியின் வார்த்தைகளே. கருப்பசாமியின் அருள் தவிர வேறெதுவும் இப்படி பேச வைக்காது.

“டேய்” மீண்டும் தைலியின் குரல் முழங்கியது.

“சாமி”-பவ்யத்துடன் பள்ளர்கள் தலைகள் குனிந்தன. கைகள் குவிந்து நின்றன. விழிகள் பயக் குறியுடன் சாமியை ஏறிட்டு நோக்கின.

“சாமிக்கு தீராத குறை ஒன்னு இருக்குடா”

“சாமி”?

“டேய், சாமிக்கு முணு வருஷமா பொங்கல் உண்டா?”

“இல்லை சாமி”

“ஒரு பூசனை உண்டா?”

“இல்லை சாமி”

“விளக்கேத்தறது கூட இல்லை, எங்கோயில் விளக்கேத்தாமே இருண்டு கிடக்குடா. எத்தனை நாளா என்னை அவமானப்படுத்த நினைச்சீங்க?”

அவர்கள் சாமியை அவமானப்படுத்தி விட்டார்கள். இத்தனை நாளும் அவர்களுடன் விழிகளால் மட்டுமே பேசிக் கொணிருந்த சாமியை, இப்போது வார்த்தைகளால் பேச வைத்து விட்டார்கள். வார்த்தைகளால் பேச வைக்கிற அறியாயத்தைச் செய்துவிட்டார்கள். சாமியின் கேள்விகளுக்குப் பதில் இல்லை. எந்த முகத்தோடு பதில் சொல்வது? பதில் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு தப்பு நடந்து விட்டது. குல தெய்வத்தின் கோபத்திற்கு

ஆளான பயம், அவர்கள் முகங்களில் பளிச்சிட்டது. வீரியமுள்ள கருப்பசாமியைத் தவிர, வேறு யாரும் இப்படிப் பேசுவார் இல்லை. கருப்பு சாமியின் அருள் வருகிறபோது தான், அருள் வந்த மனிதனுக்கு கல்லும் முள்ளும் தெரிவதில்லை, போன பொங்கலின்போது, இப்படித்தான் ஒருவன் அக்ளிச்சட்டி ஏந்துகிற போது, விலாவில் பட்ட தீப்புண்களுடன் விடியும்வரை அக்ளிச்சட்டி ஏந்தினான்.

“குத்தம் மன்னிக்கணும் சாமி” குனிந்து வணங்கிய தலைகளுடன் கேட்டார்கள்.

“முணு வருஷமா பஞ்சம் சாமி, அதனாலே சாமிக்குச் செய்ய வேண்டிய விசனைகள் எல்லாம் செய்ய முடியலே. இனிமே செய்றோம் சாமி.”

சாமியின் கோபம் குறையவில்லை. வெறிபிடித்து திக்குகள் எட்டையும் மிதிப்பவள்போல் சுழன்று கொண்டிருந்தாள்.

“உத்தாரம் சொல்லணும் சாமி” இடக்கை மேல், வலக்கை ஏந்தி, வாயருகில் வைத்தபடி, பணிந்து அவர்கள் கேட்டார்கள்.

தை மன்னித்துவிட்டாள். சாமி வடிவத்திலிருந்த அவளிடமிருந்து. அந்த ஏழை அரிஜன மக்களுக்கு உத்தாரம் கிடைத்து விட்டது. இனிமேல் வருஷா வருஷம் சாமிக்கு காப்பு கட்டி, பொங்கல் நடத்த வேண்டுமென்று உத்தரவு கிடைத்தது.

அவர்களுக்கு, இன்னும் பல வீடுகள் போகவேண்டியிருந்தது. தெருத்தெருவாய் முதலாளிமார் வீடுகளில் போய் 'படி' வாங்க வேண்டும். படி வாங்கியதைக் கொண்டு வருஷம் முழுவதும் சாமிக்கு விளக்கேத்த வேண்டும். ஊர் முழுதும் படிவாங்கி முடிக்கையில் கிழக்கே பூமி ஒரு அக்னிச் சட்டி ஏந்தியதுபோல், சூரியன் உதித்துவிடும்.

பள்ளத் தெருவைக் கடந்து சாமியாட்டம் ஊருக்குள் வந்த போது, கணுக்கை முதல் தோள் வரை பச்சைக் குத்திய சதைப் பிடிப்புள்ள கைகளில் ரெட்டி வீட்டு இளவட்டங்களின் பார்வைகள் அமர்ந்திருந்தன. கைகளை உயரத்தூக்கி அக்கினிச் சட்டியை மாற்றி ஆடுகையில், அவர்களின் பார்வைகள் சாமியாடியின் மார்புப் புறங்களிலேயே நின்றன. கரிசல் மண்ணில் பருவமாய்ப் பெய்த மழைக்கு தூரும் தலைப்பு மாய் கொழுத்த ஒரு சம்மங் காட்டைப் போல், நள்ளிரவின் நட்சத்திர ஒளிகளுக்குக் கீழே மிதக்கும் அவள் மீது அவர்களின் விழிகள் வலையிட்டன.

2

“தானியத்தை எடு பார்க்கலாம்”

“எடுத்தா என்ன செய்வே?”

“நீ எடு, எடுக்கிற கையை ஒடிக்கிறேன்.”

“என் வீட்டிலே இருக்கிறதை எடுக்கிறதுக்கு நீ யாருடி?”

“ஓன் வீட்டிலே இருக்கிறது? யார் கொண்டு வந்து போட்டது?” தும்மக்கா. குலுக்கைக்குப் பக்கத்தில் போய் நின்று கொண்டாள். சிமிண்டுத் திண்ணைக்கு மேலிருந்த குலுக்கைக்குப் பக்கத்தில் இந்தச் சண்டை நடந்தது. குலுக்கை நிறைய தானியம் தரும் பியது. அது முழுதும் அவளுக்குரியது. ஒரு கையை இடுப்பில் ஊன்றி இன்னொரு கையை குலுக்கை மேல் வைத்து, சாய்ந்து நின்றபடி தும்மக்கா கேட்டாள். “நீ எங்கே கொண்டுபோறேன்னு தெரியும். ஊரிலே இருக்கிற பள்ளிச்சிக்கு பறைச்சிக்கும் கொட்டிக் கொடுக்கிற துக்ககா நா சேத்து வைக்கலே.”

புருஷனைத்தான் கேட்டாள். பேச்சில் அலட்சிய பாவம் தெரிந்தது. புருஷனை எரிந்துவிடுவதைப் போல் பார்த்தபடி கேட்டாள். “எஞ்சொத்தையெல்லாம் கொள்ளை அடிச்சிட்டுப் போகலாம் பார்க்கிறியா?”

“ஏதுடி ஓன் சொத்து? நா பாடுபட்டுக் கொண்டு வரலேன்னா, நிலத்திலேருந்து ஒரு தானிய மணி வந்திருக்காது?”

“அதுக்குத்தான் கூலி கொட்டி உளந்திருக்கே. எடுத்திக் கிட்டயே?”

“சும்மா கொடுக்கலே, ஒங்கப் பன் வீட்டிலேயிருந்து கொடுக்கலே. உழைச்சதுக்கு வந்தது.”

“அதான் ஒனக்கும் ஒம்பிள் னைகளுக்கும் எங்கப்பன் வீட்டி லேருந்து கொண்டு வந்து கொட்டி னேனே. இப்ப நீயும் ஒம்பிள் னைகளும் செழிச்சிக்கும்மாளம் போடறது யாராலே? கோழி பறிக்கிற மாதிரி பறிச்சி, ஆடைக் கும் கோடைக்கும் கொண்டு வந்து கொட்டினேன். இங்கே உக்காந் துட்டுத் திங்கறிங்களே, அது எவ கொண்டுவந்து போட்டது?”

குலுக்கையில் இருக்கிற தவசமெல்லாம் அவளுக்குச் சொந்தம். புருஷன் வீட்டுக்கு வருகிறபோது தாய் வீட்டிலிருந்து அவளுக்கு கொடுத்த புஞ்சையில் விளைந்தவை. அவள் பேருக்கு உள்ள புஞ்சையில் இருந்து வரும் வெள்ளாமையை எல்லாம், அவள் தனியே எடுத்துக் கொண் டாள். குலுக்கை வாய் தரும்பத் தரும்ப இருக்கும் தவசமும், திண் ணையில் அம்பாரமாய் குவிக்கப் பட்டுள்ள பருத்தியும் அவளுக்குச் சொந்தமானவை. விளைந்து வருகிறபோது அதன் விளைவு கூலியை மட்டும் புருஷனுக்குக் கொடுத்து விட்டாள்.

ஆனால் புருஷனின் செலவி லேயே சாப்பாடு நடந்தது. ஆனால் அவளுடைய சேகரிப்பில் எதையும் எடுத்துக்கொள்ள அவனுக்கு உரிமையில்லை. கட்டிய மனைவிக்குச் சோறு போடுவதும், பாதுகாப்பதும் புருஷனின் கடமை. அதை அவன் ஒழுங்காகச் செய்கிறவரை தகராறு

இல்லாமல் நடந்தது.

புருஷனுடன் வாழ்கிறபோது அவளுடைய சொத்து தனியாக இருந்தது. அதன் இயக்கம் தனியாக நடந்து வந்தது. அது தன் இனலிருத்தியைப் பெருக்கியது, கழுத்தில் ஒவ்வொரு வருஷமும், ஒரு ‘செயின்’ கூறிக்கொண்டே போனது. ‘செயின்காரி’ என்று தான் ஊர்க்காரர்கள் பெயர் வைத்தார்கள். 2செயின்காரி புருஷன் வட ரெட்டி என்றுதான் அவனுக்குப் பெயர் வந்தது.

வடரெட்டியைப் பார்த்து, தும் மக்காவின் குரல் வந்தது.

“இனிமே ஒரு புல்லுமணி வீட்டை விட்டு வெளியே போனா, நீயும் ஒம்பிள்ளைகளும் மரியாதையா வெளியே போகணும்”

3

எங்கே போனாலும் இந்தப் புறக்கணிப்பு காத்திருக்கிறது. கம்மாய்த் தண்ணீர்க்குப் போனால், ஊரைச் சுற்றிப் போகவேண்டு மென்கிறார்கள். கொதிக்கிற வெயிலானாலும் முழங்கால் வரை சக்தி ஒட்டுகிற மழைக்காலமானா லும் ஊரைச் சுற்றியே போக வேண்டியிருக்கிறது. கம்மாயில் தண்ணீர் வற்றி, ஊத்துத் தோண்டி யிருக்கிறபோது, குடிநீர்ப் பஞ்சம் தலைவிரித்தாடுகிற போது, அங்கேயும் காத்திருக்கவேண்டி யிருக்கிறது. யாராவது ஒரு வாளி, அரை வாளி தண்ணீர்க் ஊத்த

மாட்டார்களா என்று நாள் முழுதும் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கிறது. சில நேரங்களில் யாரும் தண்ணீர் விடாமலே தண்ணீர் இல்லாமலே திரும்பி வந்திருக்கிறார்கள்.

தைலி வெகு நேரமாகக் காத்திருக்கிறாள். ரெட்டி வீட்டுப் பெண்கள், கடைக்குச் சாமான் வாங்க வந்தபோது தான் அவள் வந்தாள். அவர்களுக்கு முன்னால் போய் நின்று வாங்கக் கூடாது. ஓரமாய்நின்றே வாங்க வேண்டும். ஒவ்வொருவராய் வாங்கிப் போய் விட்ட பிறகும் யாராவது வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“அப்புச்சி நா. வெகு நேரமா காத்திருக்கேன் அப்புச்சி. வெரசா கொடுங்க”-அவள் குரல் தீனமாய் ஒலித்தது. புருஷனைப் பற்றிய பயம் மனசில் கெக்கலித்தது.

வண்ணான், அம்பட்டன், பள்ளர், பறையர், பண்டாரம் ஆகியோர் ஒருவருக்கொருவர் உறவு சொல்லியே அழைத்தார்கள், அதனால்தான் பண்டார இனத்தைச் சேர்ந்த கடைக்காரனை தைலி ‘அப்புச்சி’ என்றழைத்தாள். ஆனால் ரெட்டிமார்களை ‘முதலாளி’ என்றுதான் கூப்பிட வேண்டும்.

கடைக்காரன் ராஜாமணி, எதுவும் அறியாத பாவனையில் கேட்டான். “ஓனக்கு என்ன வேணும்?”

“மாகாணிப்படி தவசத்துக்கு

பொரிகடலையும், அரைவிசத்துக்கு புளி, மிளகாயும் கொடுங்க அப்புச்சி”- இது நான்காவது தடவையாச் சொல்கிறாள்.

“வீட்டில் வேலை இருக்கா?” அர்த்த சேஷ்டையுள்ள குரலில் ராஜாமணிகேட்டான். கண்களில் விஷமம் பொங்கியது.

கொச்சையான வார்த்தைகளும் பெண்பாவனைகளும் கடைக்காரன் ராஜாமாணிக்கத்திற்கு கைவந்தவை. அதனாலேயே அவன் கடைக்கு பெண்கள் கூட்டம் கவர்ந்திழுக்கப்படுகிறது. அதனால் இயற்கையாகவே ஆண்கள் கூட்டமும் நிறைந்தது. இளவட்டங்களே நிறைய வந்தார்கள். பெண்கள் பாணியில் பேசுவதும், சிரிப்பதும் அவனுக்கு சிலாகித்து வந்தன. பெண்கள் பாணியில் பேசுவதும், குத்திக் குத்திப் பேசி அவர்களிடமிருந்து வீட்டு விஷயங்களை எடுத்துக் கொள் வதும் நடக்கும். சில நேரங்களில் அவன் கைவிரல்கள் பெண்களின் விலாப்பகுதியில் படரும். அவை ஒவ்வொரு பெண்ணையும் பதம்பார்க்கிற எதிர்ப்பு சக்தியை அளந்து பார்க்கிற தடங்களாய் அமைபும்.

கடைப் பலகையின் மீது அமர்ந்திருந்த வடரெட்டியின் கண்கள் தைலியின் மீதே கிடந்தன. எடுக்கக்கூடவில்லை. வெறித்துப் போய் அவள் மாப்பி பகுதியின் மீது கிடந்தன. அரிக்

கேள் விளக்கின் சின்ன ஒளியில், இந்த அசிங்கங்கள் எல்லோரும் தெரியவே அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. வடரெட்டி சரியான இடத்தில் உட்கார்திருக்கிறான். சாமான் வாங்குகிறபோதும், எடுக்கிற போதும் கை அவன் மேல் படுகிறது. கைகள் அவன் தலைக்கு மேலேயே போய் வரவேண்டியிருக்கின்றது.

சாமானை வாங்குகிறபோது, தைலி கைநீட்டி வாங்கவில்லை. நாய்க், 'கொட்டானை' பலகை ஓரமாய் வைத்துவிட்டுச் சொன்னான். "அதிலேயே போடுங்க" அப்புச்சி."

ஓரமாய் நின்று பலகை மீது வைத்த நாய்க்கொட்டானை எடுத்துக்கொண்டான். அப்படியும் எடுக்க முடியாமல் உடல் உராய் மாகிறது. தைலி சொன்னான். "கொஞ்சம் தள்ளிருங்க முதலாளி".

ராஜாமணி கண்சிமிட்டலுடன் சொன்னான். "முதலாளி தொட்டா தீட்டுப் பட்டிருமா?"- ஜாடையாய் விழிகள் வடரெட்டி மீதும், அவள் மீதும் மாறிமாறிப் பாய்ந்தன.

வடரெட்டியின் பக்கத்தில் நார்ப்பெட்டியில் நிறைய தவசமும், பருத்தியும் இருந்தன. கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் வீட்டில் நடந்த சண்டைக்குப் பின் தும்மக்காவுக்குத் தெரியாமல் குலுக்கையிலிருந்து கொண்டு

வரப்பட்டவை.

வடரெட்டி கூர்மையாய் தைலிமேல் பார்வையைப் பதித்துக்கொண்டே ராஜாமணியிடம் சொன்னான். "அந்தக் கொட்டானிலே அரைப்படி "கம்முக்கு சீனிமிட்டாய் போடு,"

அவன் கொண்டு வந்த தவசமும், பருத்திக் கூலும் உள்ளே கடைச் சொளசில் கிடந்தன. பார்வையால் அதைக்காட்டிக்கொண்டே கடைக்காரனிடம் சொன்னான். "நம்ம தவசத்திலேயே எடுத்துக்கோ."

தைலியின் நாய்க்கொட்டான் நிறைய சீனி மிட்டாய் விழுந்தது.

தைலியின் குரல் நடுங்கியது. "வேண்டாங்க முதலாளி".

"வாங்கிட்டா என்ன? முதலாளி கொடுத்ததை வாங்கிட்டா வாந்தி வந்திருமா?" ராஜாமணி தான் பேசினான்.

மெதுவான கைவசப்படுத்தும் குரல் வடரெட்டியிடமிருந்து வந்தது. "இங்கே யாரும் அந்நியர் இல்லை."

இருளிலும் அவன் பார்வையைக் கண்டு கொள்ள முடிந்தது. பயத்தில் தைலியின் உடல் நடுங்கியது. நாக்கு குழறி, வார்த்தைகள் சிதற ராஜாமணியிடம் சொன்னான். "இது நல்லால்லே, அப்புச்சி".

அவள் விட்டுச் சென்ற நாய்க் கொட்டானும் சாமான்களும்

அப்படியே கிடந்தன. போகையில் இருநீர்த்துளிகள் கண்ணில் பளிச்சிட்டன.

4

“ஏன்’டி ஒதுங்கிப் போனா என்ன?”

“ஒதுங்கித்தான் போறேன்.”

“அலுக்காம குலுக்காம போடி”.

“போனா என்ன?”

“உனக்கு யாருடி போக அதிகாரம் கொடுத்தது?”

“முதலாளிமார்க் தான். முதலாளிமார்க்கிட்ட போய்க் கேளுங்க”- எரிச்சலுள்ளபதில்கள் தையலியிடமிருந்து வெளிப்பட்டன. ஊரைச் சுற்றிப் போகிற போது கூட ஒதுங்கிப் போக வேண்டுமென்கிறார்கள். கருவேல முள்ளும், குயவன் ‘சூளை’ போட்டு நொறுங்கிய ஓட்டாஞ்சில்லும் காலைக் கிழிக்கிற பாதையில், செருப்பில்லாமல் ஓர்மாய்ப் போக வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் தண்ணிக்குப் போகிற போது அப்படித்தான் நடக்க வேண்டும்.

ஊருக்குப் புதிதாய் வந்த ஒரு பள்ளச்சி எதிர்த்துப் பேசுகிறாள். ரெட்டி வீட்டுப் பெண்கள் கோபத்துடன் அவள் போன திக்கையே பார்த்தார்கள்.

“இவ ஊர்க்காலி மாடு மேய்க்கப் போவா. ஊர்க்காலி மாடு

மேய்க்கப் போகாம இவ தீமிர் அடங்காது”.

“ஒருநாளைக்கில்லேன்னா ஒரு நா, இவ ஊர்க்காலி மாடு மேய்க்கப் போகிறத நாபாக்கணும்.”

“வீடு வீடா ஊர்க்காலிமாடு பத்தறதுக்கு வருவா. என் வீட்டுக்கு வரறப்போ நல்லாக்கேப்பேன்.

அந்த ஊர், ஊர்க்காலி மாடு மேய்ப்பதைப் பார்த்து பலநாள் ஆகிவிட்டது. இப்போதெல்லாம் சபை கூடிதண்டனை கொடுப்பது அடிக்கடி நடக்கவில்லை. பல மாதங்களாய் மாடுகள் வீட்டுக் கொட்டடியிலே தான் சிடக்கின்றன. கோடை காலத்தில் கூலி கொடுத்து மேய்க்கச் சொல்வதும், கஷ்டமாக இருக்கிறது. முன்பெல்லாம் எவனாவது தாழ்ந்த ஜாதிக் காரன் தண்டனை அடைந்து கொண்டிருந்தான். பள்ளக்குடி, பறைக்குடியில் யாராவது ஒருவன் தவறாமல் ஊர்மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். தப்பு செய்கிற தாழ்ந்த ஜாதிக்காரனை ஊர்மாடையெல்லாம் ஒன்றாய்க் கூட்டி, “ஊர்க்காலி மாடு” மேய்க்கப் போகச் சொல்வது வழக்க மாயிருந்தது. இப்போதெல்லாம் எவனும் தண்டனையடைவ தில்லை. தாழ்ந்த ஜாதிக்காரன் ஒருவனைக் கூப்பிட்டுத் தண்டித்து மாடுமேய்க்கச் சொல்ல வேண்டும்போல் தோன்றியது. முன்பெல்லாம் தாழ்ந்த

ஜாதிக்காரர்களிடமிருந்து எவ்வளவு ஒருத்தன் தண்டனை அடைந்து கொண்டே இருந்தான். மாடுகளுக்கு தீவனமும் கிடைத்தது. பால் கறவையும் அதிகம் வந்தது. பதினைந்து நாளோ, ஒரு மாதமோ சுகமாய் மாட்டுத் தொலையில் லாமல் கழிந்தது.

தைலியின் உருவம் மறைந்த பின்னும் பெண்கள் முணுமுணுத்தார்கள்.

“எந்தத் திமிரில் பேசுறாங்கிறது தெரியாதா?”

“எல்லாம் செயின்காரி புருஷன் கொடுக்கிற திமிர்தான். அவன் இவளையே ஆலவட்டம் சுத்துறான்.

செயின்காரி புருஷன் வட ரெட்டி எப்போதும் ராஜாமணிகடையில் காத்திருக்கிறான். எல்லா இளவட்டங்களும் அவள் போகும் பாதையில் தற்செயலாய் எதிர்ப்பட வருகிறார்கள். காட்டுக்குப் போகிறவர்கள் தவிர வேறு யாரும் போகவேண்டாத பள்ளவீதியில் இப்போது கூட்டம் அதிகமாகியிருக்கிறது. தெக்காடு, வடகாட்டுப் புஞ்சைகளுக்குப் போகிறவர்கள் கூட, பள்ளத் தெருவைக் கடந்து தான் போகிறார்கள். போகையில் ஓர்ச் சாய்ப்பான பார்வைகள் மாடசாமிப் பள்ளன் குடிசை மீது விழுந்து போகின்றன.

பள்ளத் தெருவிலுள்ள மட்

டைப் பந்துக்களம் சுறுசுறுப்பாய் இயங்குகிறது. பறையன், அம்பட்டன், சக்கிலியர் மட்டுமே விளையாடிக் கொண்டிருந்த மட்டைப் பந்துக் களத்தில் இப்போது ரெட்டி வீட்டு இளவட்டங்கள் விளையாடுகிறார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுகையில் முன்பிருந்த தீட்டு இப்போது படாமல் போயிற்று. காலில் கரிசல்புழுதி படிய, வெயிலில் முகம் கன்ற விளையாடுகிறார்கள். மழை பெய்து முடிந்து ‘சுள்’ என்று அடித்த ஒரு வெயிலுக்குப் பின், காய்ந்த கரம் பைக்கட்டிகள் முள்ளாய்க்குத்திய போதும் விளையாடினார்கள்.

எப்போதும் மட்டைப் பந்துக் களத்திலோ, அல்லது முன்னாலுள்ள புளியமரத்தின் கீழோ தென்பட்டார்கள். திடீரென ஒரு காலையில் மாடசாமி பள்ளனின் குடிசை முன்னாளிலிருக்கிற புளியமரம் போதிமரம் ஆனது. அதன் கீழுள்ள கல்லுரலில் பல இளைஞர்கள் தவக்கோலத்தில் காணப்பட்டார்கள். விடலைப் பையன்கள் கூட்டம் அதிகமாகி விட்டதால், புளியம்பிஞ்சு தட்டு வதற்காக கையில் தொரட்டிகளுடன் வரும் சின்னப் பெண்கள் கூட்டமும் வராமல் போயிற்று.

மட்டைப் பந்து அடிக்கிற போது பந்துகள் மாடசாமிப் பள்ளனின் குடிசை முன்னாள் போய் விழுந்தன. எடுக்கிற சாக்கில் விழிப்பாய்ச்சல்கள் உள்ளே

போய் வந்தன.

கரிசல் மண் தீரத்தில், அதன் நிறத்திலேயே உள்ள ஒரு பெண்ணுக்காய் ஆசை மாளிகைகளை நிறுவிக் காத்திருந்தார்கள். நாணத்தில் தீப்பெட்டிக்கும் கன்னங்கள், கறுப்பிலும் தீப்படித்தது. உயர்ந்து வளர்ந்த கறுப்பு உடல், எல்லாத்திசைகளிலும் காம புஷ்பங்களைக் கொட்டியது.

நிலஉடமை உள்ள கைகள் பரபரத்தன. எல்லாவற்றையும் கைவசப்படுத்தும், நீண்ட அகலமான கைகள், அவைகளுக்குத் தப்பி, எந்தப் பொருட்களின் இயக்கமும் நடைபெற முடியாது.

தண்ணிப் பாணை சுமக்கையில் தைலியின் கைவிச்ச லாகவ மாய் நடக்கும். இடதுகை தூக்கி பாணையைப் பிடித்தபடி வலதுகை விசி நடப்பான். இளவட்டங்கள் எல்லோரும் விதியில் இடதுகை ஓரத்திலேயே நின்றார்கள். எல்லா லாவண்யங்களும் கொண்ட காலைப் பொழுதும், மாலையும் இதற்குத்தானமாகியது.

அன்றிலிருந்து ஊரிலுள்ள கல்யாணமான, ஆகாத எல்லாப் பெண்களுக்கும் ஒரு பொது எதிரி உருவானாள்.

5

“ஏன் ராஜாமணி கடைக்குப் போறே?”

“இனிமே போகலே”- தைலியின் பார்வை புருஷனின் மேல் குவிந்து தங்கியது. “ஆனா

இனிமே நீயே சாமான் எல்லாம் வாங்கிவந்திடு”.

“ராஜாமணி கடை இல்லேன்னா, வேற கடைக்குப் போறது?”

“வேற கடையிலே யாரு கடன் கொடுக்கிறா?”

“அதுக்குரத்திரியிலே ஏன்டி போகணும்?”

தைலியின் பார்வை, புருஷனின் மேல் கூர்மையாகப் பாய்ந்தது. நிலைகுத்தி கொஞ்ச நேரம் விழிகள் நின்றன. பிறகு தன் முகத்தின் மேல் பதிந்த அவன் பார்வையை உடைப்பதுபோல் கையை வீசிச் சொன்னான். “இந்த வீட்டிலே நா காலடி எடுத்து வைச்சப்போ, ஒரு தானியமணி கூட இல்லை. சோத்துப்பாணைவ கவிந்தேதான் இருந்தது. நா உழைச்சுக்கொண்டு வந்து உலையேத்தறேனில்லையா, அதுக்கு இது போதும்.”

ஒரு அசிங்கமான சண்டையின் ஆரம்பம் அது. மோசமான வசவுகள் விழும். கேள்வியும் பதிலும் வசவுகளாலேயே நடக்கும்.

இரவு வந்தால் அந்தக் குடிசையில் சண்டையும் சத்தமும் அதிகமாகியது. மிகச் சாதுவான மாடசாமிப் பள்ளனின் குடிசையிலிருந்து மிக்கொடுரமான வசவுகளும் கத்தலும் வந்தன. அழுகையும் கத்தலும் தொடர்ந்தது.

மாடசாமிப் பள்ளன் யோசனையில் மூழ்கினான். அடிக்கடி அவன் ஏதோ யோசித்துக் கொண்ட

டிருப்பதுபோல் தெரிந்தது. ரெட்டி வீட்டுப் பையன்கள் இங்கே ஏன் மருகிமருகிச் சுற்றுகிறார்கள். ஒட்டான் வீட்டுக் கல்யாணத்தில் அவனுடைய சின்னச் சின்னப் பையன்களுக்கு, சமைஞ்ச இரண்டு குமரிகளைக் கொண்டு வந்தபோது, இப்படித் தானே நடந்தது. அவர்களுடன் இரண்டு குறுக்கம் நிலமும் இரண்டு மாடுகளும் வந்தன. முகூர்த்தத் தின் போது, எல்லோருக்கும் தெரியும்படி கொண்டு வந்த மாடுகளும் மரத்தில் கட்டப் பட்டிருந்தன. அந்தப் பெண்களின் சொத்துடனே, அவர்களுடைய கண்ணீரும் வந்தது.

பெண்டுகளுடன் வரும் சொத்துக்கான, வாலிபம் வராத, பம்பரக் குத்து விளையாடுகிற சின்னப் பையன்களுக்குக் கட்டிவைத்தார்கள் என்ற வேதனையில் அந்த இரு பெண்களும் கண்ணீர் வடித்தபடி இருந்தார்கள். முகூர்த்த நேரம் முழுதும் அவர்கள் அழுதபடி இருந்ததை எல்லோரும். கண்டார்கள் அந்தக் கண்ணீரை ரெட்டி வீட்டு இளவட்டங்கள் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். பயன்படுத்திக் கொண்டதற்கு அடையாளமாக, ஒவ்வொரு நாளும் சக்கிலியக் குடிக்கு பக்கத்திலுள்ள ஓடமரத்தின் கீழே பீடிக்கங்கு தெரிந்தது. மினு மினுக்கும் பீடிக்கங்குடன் ஏதாவது ஒரு உருவம் தெரிந்தது.

புருஷன்களான அந்தப்

பையன்கள் கோலி விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறபோதே, அந்த இரண்டு பெண்களும் ஒரே வருஷத்தில் பிறந்த வீட்டுக்குப் போய் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்.

மாடசாமிப் பள்ளனின் மனம் இருப்பில்லாமல் அலைந்தது. ரெட்டி வீட்டு இளவட்டங்கள் யாரையாவது தன் வீட்டு வழியே பார்க்கையில், ஒட்டான் வீட்டுக் கல்யாணமும் மினுமினுக்குகும், பீடிக்கங்கும் நினைவுக்கு வந்தது. மனசு அமைதியிழக்கிறது.

நிலா இரவில் 'தவிட்டுக்குஞ்சு' விளையாடுகிறார்கள். முழங்கால் மண்டியிட்டு வாசற்படியில் ஒருவன் குனிந்து படுத்திருக்க, அவன் மீது துணி போர்த்தி மூடி வைத்து எதிர் அணியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து தட்டுகிறார்கள். துணிக் குள்ளே மறைந்திருக்கிறவன் அணியைச் சேர்ந்தவர்களும், எதிர் அணியைச் சேர்ந்தவர்களும் வீட்டின் எதிரெதிர் சந்துகளில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். துணிக் குள்ளே மறைந்துக் கொண்டிருந்தவனின் சரியான உத்தி வந்து தட்டுகிற போது, பிறகு குஞ்சு (தட்டியவன்) பறக்கும். எல்லை யைத் தொடுவதற்குள் குஞ்சைப் புடிக்க வேண்டும். விடலைப் பையன்கள் மட்டும் விளையாடிய விளையாட்டை இளவட்டங்களும் விளையாடுகிறார்கள். ஒளிவதற்கு சந்துகளும், வாசற்படி

இல்லாத பள்ளக்குடியில் விளையாடுகிறார்கள். ரெட்டிவீட்டு இளவட்டங்களின் நிலாக்கால முற்றுகை இப்படி ஆரம்பமாகியிருக்கிறது.

இப்போதெல்லாம் மாடசாமிப் பள்ளன் இரவில் குடிசை வெளியில் ஓட்டுத்திண்ணையில் படுத்துக்கொள்கிறான். கண்கள் இருளைத் துளைத்துக் காத்திருக்கின்றன. வரும் காலடியோசைகளுக்காக காதுகள் விரிந்தே இருக்கின்றன.

பகலில் அந்தக் குடிசை ஓய்ந்து கிடந்தது. இரவானால் சண்டையும் கூச்சலும் நிறைந்தது. பகலின் அமைதி, இரவு நேர சண்டைக்கான க்ருவை தனக்குள் ஏந்தியிருப்பதுபோல் தோன்றியது.

இரவு நேரத்தில், குடிசைக்கு வெளியே பள்ளனின் காவல்தவம் வழக்கமாகியது. கனவுகளை கலைப்பதற்கு இடியோசை தேவையில்லை. காலடியோசை கேட்டாலே, அவன் கனவுகள் கலைந்துவிடும். சிலநேரங்களில் மிருகங்களின் காலடியோசையாகக் கூட அது இருந்தது. அப்போதும் அவன் விழித்துக் கொள்வான்.

ஐப்பசி கார்த்திகை அடைமழைக் காலங்களில் மட்டும், பள்ளன் உள்ளே இருந்தான். அப்போது எந்தக் காவலும் தேவையிருக்கவில்லை. வெளியில் மழையின் நீர்க் கம்பிகளே

குடிசைக்கு வேலியாயின. முழங்கால் வரை கரிசல் சகதி படிய மழையில் நனைந்து கொண்டயாரும் வரப் போவதில்லை.

“முதலாளி வீட்டுக்கு கம்மம் புல் குத்திக் கொடுக்க வற்றியா?

“சரி,சாமி”

அது தைலி வடரெட்டியைப் பார்த்துக் சொன்ன ப்திலாக இருந்தது. ராஜாமணிதான் கேட்டான். ஆனால் தைலியின் பதில் கடைப்பலகை ஓரத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் வடரெட்டியை நோக்கிப் போனது.

“எவ்வளவு கேக்கறே” வடரெட்டி கேட்டான்.

“கூம், எவ்வளவுன்னு கேக்கணுமா? முதலாளிகொடுக்கிறதே, முந்தானை கொள்ளாது. கொடுக்கிறத கொடுத்தா, வாங்கறவங்க வாங்கிட்டுப் போறாங்க”-பெண்பாவனையில் கழுத்தை வெட்டி நளினமுடன் வார்த்தைகளை நீட்டி நீட்டிச் சொன்னான் ராஜாமணி.

“புருஷன்கிட்டே கேக்கணுமா?”

“ஆமா, புருஷன்கிட்டே கேப்பாக, புருஷன் பொடவைக்குள்ளே, பொடவைக்குள்ளே இருக்கிற புருஷனை எதுக்குக் கேட்கணும். பெண்டாட்டி சொல்றதே எந்த வீட்டிலே புருஷன் தட்டியிருக்கான்”- சட்டை

போடாத மேல் உடம்பில் துண்டை மாராப்புப்போல் போட்டு கொண்டு, ராஜா மணிதான் பேசினான். கண்கள் ஜாடையாய் வடரெட்டியை நோக்கியும் தைலியை நோக்கியும் மாறி மாறிப் பாய்ந்தன.

புருஷன் பெயரைச் சொன்ன போது, தைலியின் முகத்தில் பீதி ஏற்பட்டது. பயக்குறியுடன் விழிகள் உள்ளாக்குள் உருண்டன. பள்ளனை நினைக்கையில் ஒவ்வொரு நாளும் வாங்கும் வசவும், கொடுஞ்சொல்லும் மேலெழுந்தன. அடிவயிற்றுக் குடல்கள் மேலெழுந்து சுவாச பாகத்தை அடைப்பதுபோல் கடினமாகியது. ஒவ்வொரு இரவும் அவளைத் துன்புறுத்தும், கொதிக்கும் விழிகள், தைலியை நினைவிழக்கச் செய்துவிடும் போல் இருந்தது. எவ்வளவு சாதுவாக இருந்த பள்ளன் எப்படி மாறிப் போனான்? இதே விழிகள், முன்பெல்லாம் கல்யாணமான புதிதில், களத்துமேட்டிலிருந்து பார்க்கும் நிலாவெளிச்சம் போல் வந்தன. குளுமையைச் சுமந்து அவள் உடல் முழுவதும் பாய்ந்தன. இப்போது, அங்கே எரியும் இரு கங்குகளைத்தான் பார்க்க முடிகிறது.

ஆனால் ஒரு நாளைக்கு இரண்டு படி கம்மம்புல் யார் கொடுப்பார்கள்? கணக்கிட்டுப் பார்க்கையில் சாப்பாட்டுக்குப் போக ஒரு நாளைக்கு ஒருநாழிக் கம்மம்புல் மீதியாகிறது. வட

ரெட்டி முதலாளியைத் தவிர, வேறு யார் இப்படி அள்ளித் தருவார்கள். கோடை காலத்தில். ஊரில் வேலையில்லாமல் எல் லோரும் சோம்பிப் போய் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். ஆம்பிளைகள் பொரணிமடத்தில் பதினெட்டாம் தாயம் விளையாடுகிறார்கள். பெண்கள் பகலில் வீட்டுக்கு வீடு சண்டை இழுப்பதும் சாயந்தர நேரத்தில் முற்றத்தில் உட்கார்ந்து 'தட்டாங்கல்' ஆடுவதும் நடக்கிறது. இது மகசூல் முடிந்து, வெள்ளாமை வீட்டுக்கு வந்துவிட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது. அக்னி நட்சத்திரங்கள் வெடிக்கும் கோடைக் கால அறிகுறியைக் காட்டுகிறது.

களத்துமேட்டில் கொத்தமல்லி யடிப்பு முடிந்து வெறும் செண்டு மாத்திரம் மக்கிப் போயிருக்கிறது; 'விடு மல்லி' தேடி, வேகாத வெயிலில், சின்னப்பெண்களும் பையன்களும், காடு, காடாய்ப்பு பறக்கிறார்கள். அதைப் பொறுக்கிக் கொண்டு வந்து கடையில் போட்டு, அரைக்கால் படியோ, மாகாணிப்படியோ பயறு வாங்கித் தின்கிறார்கள். பெண்கள், அதி காலையில் ஒரு போகாணிகம்மங் கஞ்சியைக் கரைத்துக் குடித்து, அது குளுகுளு என்று வயிற்றில் போய் சேரும்; பருத்திக் காட்டுக்குப் போகிறார்கள். நிரை முழுதும் பருத்தி வெடித்து எடுக்க முடியாமல் ஒரு காலம் இருந்தது. நிரையிடிப்பதில் கூட தகராறு வந்தது. 'ஒளக்கு நல்ல நிரையில்லை; எனக்கு நல்ல

நிரையில்லை” என்ற தகராறு வந்தது. பருத்தி எடுப்பில், ஒரு கையளவு அடுத்த நிரை மீது பட்டால், பெண்டுகள் ஆக்ரோஷத்துடன் சண்டை போட்டுக் கொண்டார்கள். நாறத்தனமான வசவுகள் விழுந்தன. அதுவும், ரெட்டி குட்டியைச் சேர்ந்த இல்லாத ஏழை எளிய பெண்கள் பருத்திக்காக அலைகிறபோது, பள்ளக்குடிப் பெண்டுகளை பருத்தி எடுப்புக்குக் கூப்பிட ஆள் இல்லாமலே போயிற்று.

இவையெல்லாம் ஒரு கோடை காலத்தின் கஷ்ட அறிகுறியைச் சொல்லியது.

கதிர் அறுப்பு முடிந்த தட்டைக் காடு வழியே ஊதற்காற்று சலசலத்தது. உடலும் முகமும் ஒணந்து வறண்டு போகச் செய்தது. ஊதற்காற்றில் ஒணந்து போன உடலுக்கும், அதனால் பாதிக்கப்பட்ட மனசுக்கும் துணையின் நெருக்கம் தேவையாயிற்று. பிய்ந்த முகடுகள் வழியே, நிலாக் கதிர்கள் குடிசை உள்ளில் பாய்ந்த போது, தைலியின் கனிந்த பார்வைகள் பள்ளன்மீது விழுந்தன. கறுத்த விரிந்த பள்ளனின் மார்பில் கை அலைந்தபடி, அவள் பேசினாள்.

பள்ளன், அடித்தொண்டையி லிருந்து குரல் வந்தது.

“என்ன?”

“ஏமலவீட்டு முதலாளி வீட்டுக்கு வேலைக்குக் கூப்பிட டாங்க?”

“ம்” பதில் எரிச்சல் உமிழ்ந்தது.

அவன் மனசின் தணிவுக்காக தைலி காத்திருந்தாள்.

“ரெண்டு நாழி புல் கொடுக்கிறாங்க”.

“ரெண்டு நாழியா”

“இந்தக் காலத்திலே இப்படியார் கொடுக்கிறாங்க? அப்பப்ப, அங்கசாப்பாடும் கிடைக்கும்”

“சரி”

மெல்லிய சாமர வீச்சுப்போல், தைலியின் கைகள் அவன் மீது படர்ந்தன.

சலசலக்கும் ஊதற்காற்றும், குடிசை முகடுவழியே நிலாவின் கத்தி வீச்சும் பள்ளனைச் சம்மதிக்க வைத்தது.

அதே நேரத்தில், இரவின் அமைதியைக் குலைத்தபடி, ஊரின் மேல் கோடியில் ஒரு பயல் நடந்தது. சண்டையும் சத்தமும் மேலத் தெருவைக் கடந்து, ஊர் மடத்தை எட்டின. மடத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தவர்களை, விழித்து உட்கார வைத்தன.

தும்மக்காவெறி பிடித்தவளாய் கத்தினாள். “நீ முதல்லே வீட்டை விட்டு வெளியே போ”.

“நீ யாருடி என்னை போகச் சொல்றதுக்கு”

“நீயும் ஒம்பிள்ளைகளும் யாரு சொத்திலே உக்காந்திட்டுத் தின்கறிங்களோ, அவ”

மேலத்தெரு முழுதையும் விழிக்கச் செய்து சத்தமும் கூச்சமும் மேலெழுந்தது.

அமைதி குலைந்த தெரு நாய்கள் உச்ச ஸ்தாயியில் ஓலமிட்டன. பக்கத்து வீடுகளின் கதவுகள் திறக்கப்படாமல், காதுகள் மட்டும் திறந்து வைக்கப்பட்டன. இந்த உள் சண்டைக்கு யாரும் போய் சமாதானப்படுத்த முயற்சி செய்யவில்லை”

வடரெட்டி அமைதியான குரலிலே சொன்னான்.

“வீட்டிலே வேலை செய்யறதுக்கு ஆள் இல்லே”

“ஒனக்கும் ஒம்பிள்ளைகளுக்கும் சோறு போடறது போதாதா? பள்ளச்சிக்கு வேற நான் சோறு போடணுமா?”

சட்டை செய்யாமல், அவளைப் பொருட்படுத்தாமல் வடரெட்டி பேசினான். “கூலி பேசியாச்சு, இனிமே வேண்டாம்”னு சொல்ல முடியாது”

“அவ வந்திருவாளா? காலை சடக்னு ஓடிச்சி குழியிலே வைப்பேன்”

வடரெட்டியின் திடமான முகமே பதிலாக இருந்தது. துண்டைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு, வெளித் திண்ணையை நோக்கி நடந்தான். தும்மக்கா அவன் பேசுவதையே வெறிக்கப் பார்த்து விட்டு, வேதனையுடன் உட்கார்ந்தான். அவளுடைய சண்டைதோற்றுப் போனது. அவளுக்குச் சொந்தமான புல்லும் பருத்தியும் வட்டில் இருக்கையில், தோற்றுப் போவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. தாய் வீட்டுக்குப்

போனால் எல்லாம் காலியாகி விடும். பணிந்து போவதைத் தவிர வேறு வழியில்லாமல் போனது. இங்கேயிருந்து உள்ளசண்டை போட்டுக் கொண்டாவது, அவளுக்குச் சொந்தமானவைகளைக் காப்பாற்ற முடியும். வெளியில் எதுவும் நடக்காது போல் காட்டிக் கொண்டாள். வெளியிடத்துப் பெண்கள் கேட்டபோது, அலட்சியமாகப் பேசுவதுபோல் சொன்னாள். “என்னசெய்யறது? ஆம்பிளை இப்படி வெறிபிடிச்சு அலைஞ்சா, நாம என்ன செய்யறது?”

6

மாடுகள் ஏர்கட்டிப் போனபின், தொழுவத்தில் மாட்டுக் காடியில் மீதமுள்ள கூளவாசனை முக்கை மோதுகிறது. தொட்டி கழனித் தண்ணியின் வாசனை சுகமாகப் பறந்து வருகிறது. வேப்பமரநிழல் உலக்கை போடுவதற்கு உயரும் முகம் மீது வலை விரிக்கிறது.

‘ஸ்சோ, ஸ்சோ’ என்ற சத்தம் தாள லயத்துடன் விழுகையில், உலக்கை மேலும் கீழும் போய் வருகிறது. தைலி உலக்கைப் போடுகிறாள். பக்கத்தில், வண்டியில் மேக்கால் மீது வடரெட்டி உட்கார்ந்திருக்கிறான். அந்தப் பெரிய தொழுவம், வேப்பமர அசைவையும், உலக்கையின் சீரான ஓசையையும் தவிர, மெளனம் சுமந்திருக்கிறது.

ஓரச் சாய்ப்புள்ள பார்வைகளை, அவன் மீது போட்டபடி, தைலி கேட்கிறாள்.

“எனக்கு ஒரு ஆசை உண்டு”

“என்ன”

ஈரக்காற்று போல் துவண்ட
மெல்லிய குரலில் தைவி
சொல்கிறாள்.

“ஊரைச் சுத்தியே தண்ணிக்குப்
போக வேண்டியிருக்கு.
கொதிக்கிற வெயிலில்”

“சரி”

“நேரே போனா என்ன?”

“ஊர் வழியாவா”

“ம்”

அவன் முகம் சிந்தனையில்
ஆழ்ந்தது. பதில் இல்லை.

“முதலாளி விட்டுக்குத்தானே,
தண்ணிக்குப் போறேன். எங்க
விட்டுக்கா போறேன்”

“ஆனா ஊரிலே ஏதாவது
சொல்லுவாங்க”

அவனுடைய தயக்கத்தை
உடைப்பதுபோல் தைவி
ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள். எல்லா
வற்றையும் எதிர்த்து உடைப்பது
போல் தீர்க்கமான முடிவுகளும்
எதற்கும் அஞ்சாத துணிவும் தென்
பட்டது. எடுப்பான குரல் வந்தது.

“அங்கங்கே என்னென்னவோ
செய்யறாங்க. எவ்வளவு தூரம்
சுத்திப் போக வேண்டியிருக்கு.
அதுவும் கொதிக்கிற வெயிலில்,
காலிலே செருப் டீக்கூட இல்லாம”

தரையைப் பார்த்துக் கொண்டு
சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த
வடரெட்டி, நிமிர்ந்து ஏறிட்டுப்

பார்த்தான். அவன் விழிகளைச்
சந்தித்துக் கொண்டே தயங்கிய
குரலில் சொன்னான். “சரி,
போய்ட்டுவா”

மதிய வெயிலில் நிலைப்
படியில் முந்தானையை விரித்து
தலையை வைத்துத் தூங்கிக்
கொண்டிருந்த பெண்கள் திருக்
கிட்டு எழுந்தார்கள். சின்னப்
பையன்களின் சத்தம் அவர்களை
விழிக்கச் செய்தது. ‘பொரணி’
மடத்தில் கோடு கீச்சி பதினெட்
டாம்புலி விளையாடிக் கொண்டி
ருந்தவர்கள் தலையை ஏறிட்டுப்
பார்த்தார்கள். கம்மாய்க் கரை
மேட்டில், குளிர்ந்த காற்றில்
கண்கள் அயர்ந்தவர்கள் முழங்
கையை ஊன்றியபடி, தலையை
மட்டும் உயர்த்தி நோக்கினார்கள்.

முதன் முதலாய் ஒரு பள்ளச்சி,
வீதி வழியே தண்ணீர் எடுத்துப்
போவதை அவர்கள் கண்டார்கள்.
அதுவும் காலில் செருப்புடன்
நடந்தாள்.

முழங்கால் அளவு பொத
பொதவென்று சேறு ஒட்டுகிற
மழைக்காலத்திலும் சேலையை
முழங்காலுக்கு மேல் தூக்கிச்
செருகிக் கொண்டு ஊரைச் சுற்றித்
தான் பள்ளச்சிகள் போயிருக்கி
றார்கள். அக்¹ நட்சத்திர வெயிலி
லும் அப்படித்தான் அவர்கள்
நடந்திருக்கிறார்கள். ஊரைச்
சுற்றிப் போகிற போதுகூட, காடு
கரைக்குப் போகிற நேரங்களைத்
தவிர மற்ற நேரங்களில் காலில்
செருப்புடன் போக அனுமதிக்காத
ஊரில் இப்போது பள்ளக்

குடியைசேர்ந்த ஒரு பெண் ஊர்வழியே போகிறாள். வீதி வழியே ஒரு பறைச்சி தண்ணீர் எடுத்துப் போவதை, தங்களின் வாழ்காலத்திலேயே அவர்கள் பார்க்க வேண்டி வந்தது.

“ஏன்டி ஊர்வழியே போறே?”

“போனா என்ன?”

“உன்னை யாருடி போகச் சொன்னது?”

“எங்க முதலாளிதான்”

பிறகு பெண்கள் பேசுவதற்கு எதுவுமில்லை. வாயடைத்துப் போயிற்று. கண்களில் ஆத்திரம் மட்டும் எரிந்தது. “நீ நாசமாப் போவே”

உச்சிநிலாவிச்சில், வேப்பமரம் விரித்த வலையில் அவள், விழுந்திருக்கிறாள். முகத்திலும் கழுத்திலும் வலை மாறிமாறி அசைகிறது. வேப்பமரத்தூரில் ஒண்டி முட்டுக் கொடுத்தபடி, அவள் உட்கார்ந்திருந்த காட்சி, அந்தச் சபையிலிருந்து அவள் அந்நியப்பட்டு நிற்கிறாள் என்பதைக் காட்டியது. விஸ்தாரமான சோகம் முகத்தில் தேங்கியிருந்தது. ஆதரவற்றுப் போய், அவள் ஒருத்தி மட்டுமே அந்தச் சபையில் தனியாய் இருக்கிறாள்.

அந்த சின்ன சபை வேப்பமரத்தின் கீழ் பொதுமேடையில் கூடியிருந்தது. ஓட்டுக்கல்லில் சில பேரும், கல்லுரல்கள் மேல் சில பேரும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். வயசான பெரிய வீட்டு முதலாளிகள் மேடைமேல் அமர்ந்திருக்

கிறார்கள்.

மொட்டை ரெட்டியார் வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் கூரை நிழலில் ஒரு உருவம் தெரிகிறது. அதன் விழிகளும் முகமும் கலவரப்பட்டிருக்கின்றன. வளத்தியான, சிவந்த தேமலுள்ள உருவம்; அது யாரென்று எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. கொஞ்சநேரம் கோபமான சப்தங்களுக்குபின் சபை முடிவு செய்தது. தைலியின் மறுப்பும் கலங்கிய தொனியும் ஆதரவற்றுப் போனது.

தனக்கு ஆதரவான முகத்தை அவள் தேடினாள். முகத்திலிருந்தே தனக்கு ஆதரவான அந்த விழிகளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தாள். சுவரோரத்தில் மொட்டைய ரெட்டியார் வீட்டுத் தாழ்வார நிழலில் அந்த உருவம் ஒதுங்கியபோதே, அந்த உருவம் தனக்கு ஆதரவாக வரும் என்று நினைத்தாள். தீர்ப்புச் சொல்லப்பட்டபோது, அது தனக்காக வரவில்லை. பஞ்சாயத்தின் எந்தச் சொல்லுக்கும் எதிர்ச் சொல்லாமலே, தாழ்வாரநிழலிலிருந்து அது வெளியேறிப் போயிற்று.

விடியலில், நிசப்தமாக பூமி விடிந்தபோது, புளியந்தோப்பில், ஊர்க்காலி மாடுகளைப் பத்திக் கொண்டு, ஒரு பெண் போவதை எல்லோரும் பார்த்தார்கள். தோள்களில் சிதறிவிழும் நீண்ட கரிய கூந்தலுள்ள உருவம் அது.

தாமரை-டிச. 1974

□

கேரளா விலிருந்து எம்.ஜி.இராமச்சந்திரன் குழந்தையாக இருந்த போது தமிழகம் வருவதை காட்டி படம் துவங்குகிறது. ஆனால் கருணாநிதியைக் காட்டும் போது இன்னும் கொஞ்சம் பின்னோக்கிப் போய் துவங்கியிருக்கலாமோ என எண்ணுகிறேன்.

தமிழகத்தில் முப்பதாயிரம் கிராமங்களில் தனிக்குவளையில் தேனீர் வழங்கப்படுவதைப் பேசினார்கள். இது நடந்து கொண்டிருப்பது இன்று. அப்படியானால் சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இது இன்னும் எவ்வளவு மோசமாக இருந்திருக்கும். மூடத் தனங்கள் மண்டிக்கிடந்த அந்த காலகட்டத்தில் கருணாநிதி என்கிற இளைஞன் அதை எதிர்த்து குரல் கொடுத்தது நடந்த உண்மைகள் தானே. முத்தமிழ் காவலர், உலகத் தமிழறிஞர், டாக்டர் கலைஞர் என்றெல்லாம் என்னிடம் பதிவுகள் எதுவும் கிடையாது. தாமரை சொன்னதுபோல மர்மங்கள் ஏராளம் திராவிட இயக்கத் தலைவர்களிடம் உண்டுதான். தமிழ் மொழி சூத்ர பாஷை என்றும் நீச மொழி என்றும் இன்று வேண்டுமானால் சொல்ல முடியாது. ஆனால் அன்று சொன்னார்கள். இங்கிருந்து படம் துவங்கியிருக்க வேண்டும். அடிநாள் திராவிட இயக்கங்களின் செயல்பாடுகள் மகத்தானதுதானே. இன்று கெட்டுப்போய் கிடக்கின்றன

என்பது வேறு செய்தி.

கல்லக்குடிப் போராட்டத்தில் மூன்று அணிகளாகச் சென்று மறியலில் ஈடுபட்டார்கள். முதலில் கருணாநிதி. இரண்டாவதாக கண்ணதாசன். கண்ணதாசனின் வனவாசத்தில் இதைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார். மூன்றாவதாக அணிவகுத்துச் சென்ற காரைக்குடி இராம.சுப்பையா 'நானும் என் திராவிட இயக்க நினைவுகளும்' என்கிற நூலில் எழுதியிருக்கிறார். 'நெஞ்சுக்கு நீதி'யில் கருணாநிதியும் எழுதியிருக்கிறார். இதை மட்டும் நான் படிக்கவில்லை.

ஒரு மரத்தை விமர்சனம் செய்யும் போது வேர்களைப் பற்றியும் சொல்ல வேண்டுமல்லவா. மணிரத்னம் அல்லாத வேறு முகாமைச் சார்ந்தவர்களாயிருந்தால் இதையும் சொல்லியிருப்பார்கள் என்கருதுகிறேன்.

இரண்டாவதாக மணிரத்னம் தன்னை அறியாமலேயே ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்திருக்கிறார். அவரை இதற்காகப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. விமர்சனத்தில் சொன்னது போல கருத்தியல் தளம் இல்லை ஒரு நிலை உண்டு. திரைப்படங்கள் எப்படி மக்களிடம் ஒரு மாயையை உருவாக்கிப் பிறகு ஒரு நடிகன் முதல்வராக வரமுடியும் என்பதைச் சித்தரிக்கிறது. இன்றைய இளைஞர்கள் நெஞ்சில் இது

கொஞ்சமாவது பதிவுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

உண்மையாகவே புரட்சி செய்த தலைவர்கள் வாழ்ந்த சரித்திரங்கள் நம் முன்னே விரிந்து கிடக்கின்றன. புரட்சி என்றால் என்னவென்றே தெரியாமல். ஒரு அப்பாவி நடிகளை புரட்சித் தலைவர் என்று அழைத்து அநாகரிகப்படுத்தியதில் தமிழகம்தான் உலகில் முதல் இடம் பெறுகிறது. தமிழன் தன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிற கண்ணாடியாக மணிரத்னம் இருவர் படத்தை வழங்கியுள்ளார். இதையே படத்தின் கருத்தியல்தளமாகக் கொள்ளலாமே.

இப்போது நமக்குப் புரட்சித் தலைவியும் கிடைத்திருக்கிறார். மண்சோறு சாப்பிட்ட மந்திரிகளும், காலில் விழுந்து கிடந்த கட்சித் தலைவர்களும் நம் முன்னே வாழ்ந்துகொண்டுதானே இருக்கிறார்கள்.

இந்தக் கலாச்சாரம் தொடர்ந்து வளர்கிறதே என்பது வேதனையானது. இப்போது இன்னொரு நடிகரும் தொடர்ந்து வருகிறார்.

மலையாள மனோரமாவில் ஒரு பக்கச் சிறப்புச் செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. புரட்சித் தலைவருக்குக் கோயில் கட்டி ஒரு பக்தர் மொட்டையடித்திருந்த படத்துடன், ஒரு மலையாள நண்பர் என்னிடம்

படித்துக்காட்டி விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்.

இந்தியா, இலங்கை, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ், எகிப்து, சூடான், இங்கிலாந்து, ஆஸ்திரேலியா, பிலிப்பைன்ஸ், நியூசிலாந்து, லெபனான் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த மக்கள் இங்கே வாழ்கிறார்கள். இங்கேயுள்ள இரண்டே திரையரங்கங்களில் குறிப்பாக தென்னிந்தியர்கள் மட்டுமே கியூவரிசையில் முண்டியடித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். பல வெளிநாட்டு மக்கள் இதை அதிசயமாக பார்த்துச்சிரிக்கிறார்கள்.

ஓமான் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு ஓமானி என்னிடம் “எங்கள் வீட்டு மாடியில் தமிழர்கள் தங்கியிருக்கிறார்கள். சில சமயம் தொடர்ந்தார் போல இரண்டு திரைப்படங்களை ஆறுமணி நேரம் வீடியோவில் பார்க்கிறார்கள். எப்படி வெறும் சினிமா பார்க்க இவ்வளவு நேரம் ஒரே இடத்தில் உட்கார முடிகிறது உங்களால்? என்று கேட்டார். பதில் சொல்ல முடியவில்லை. மற்ற நாடுகளிலும் திரைப்படங்களும், திரையரங்குகளும் உள்ளன. தமிழ் நாட்டைப் போல ரசிகர் மன்றங்களும், கட்சிகளும், நடிகளை தெய்வமாக்குவதும் கிடையாது. அடுத்த நூற்றாண்டு வரப்போகிறதே என்பதை நினைத்தால் வருத்தமாக இருக்கிறது.

□

Best Compliments from...

THIRUMALAI GROUP OF COMPANIES
THIRUMALA CEMENT AGENCIES(P) LTD
THE MERCURY CEMENTS
THIRUMALA PADMA CEMENTS TRADING COMPANY

Admn Office:

14, 80 Feet Road Sathya Gardens,
Saligramam, Madras- 600 093.

Phone: 4835829,4833697

Salem Branch:

41/A&B Suramangalam Main Road,
Salem- 636 009.

Phone: 53369

Branch Office:

5/48 Mettupalayam Road,
Kavundapalayam Colony Post,
Coimbatore- 641 303.

Phone: 432631

Posted on June 29, 30 at Egmore RMS 1/Patrika Channel.

Regd. No.M/9140 THAMARAI WPP No.54.TN/MS(N) 937 Regd. As News Paper in Srilanka

BEST COMPLIMENTS FROM...

Coromandel Cements Limited

BHEEMA BRAND

KCP Cement

Bonds of a life Time

REVATHI & CO

Authorised Stockist: Sankar, Chettinad K.C.P.
Periyar Colony (Opp), Anupparpalayam (PO)
TIRUPUR- 641 652.

PHONE: 473281, 477581